

SI SOCIALISTISK INFORMATION

JANUAR 2007 • NR. 224 • 26. ÅRGANG

GLOBAL KAMP OM KLIMAET

Opbyg bevægelsen frem mod København 2009

LÆS OGSÅ I DETTE NUMMER

OVERENSKOMST 2008 • FORSVARSFORBEHOLDET
VENEZUELA • INDEX 2007 • EKSTRA: DEN POLITISKE SITUATION

SI

Fra redaktionen

Et spændende nyt år for SI

Dette nummer af Socialistisk Information er udvidet med et dokument fra Socialistisk Arbejderpartis landsmøde den 24-25. november sidste år. Her fremlægger vi et samlet bud på den aktuelle situation og de vigtigste opgaver for socialistiske aktivister i den kommende periode. I naturlig forlængelse af SAP's støtte til og engagement i Enhedslisten og SUF retter teksten en særlig opmærksomhed mod udfordringerne for disse to organisationer. Landsmødet vedtog også en kortere udtalelse om »Enhedslisten ved en skillevej«, som blev trykt i sidste nummer af bladet.

Sidste nummer nåede beklageligvis først ud til abonnenterne ved udgangen af december måned. Det skyldtes flere problemer, men især nedbrud på vores kopi/trykkemaskine. Det er ærgerligt, fordi bladets indhold bliver mere uaktuelt for læserne. Forsinkelserne har kun gjort det mere åbenlyst, at der er brug for en anden teknisk løsning for udgivelse af Socialistisk Information. I sidste nummer annoncerede vi Socialistisk Informations overgang til et netmagasin. Det vil bl.a. sikre, at vi kommer hurtigere ud med alle de mange gode artikler (se blot indexet for 2007 i dette nummer).

Vi annoncerede også en hurtig indsamling for at kunne etablere den nye hjemmeside for Socialistisk Information, som skal udnytte internettets muligheder for interaktivitet, hurtige opdateringer og adgang for alle. Foreløbig er det kun få læsere, der har nået at sende et bidrag til vores indsamling på sølle 20.000 kroner. Vi gentager derfor appellen om at hjælpe os økonomisk med omlægningen til et nyt netmagasin.

Brug girokortet, som var vedlagt sidste nummer.

**Indsend dit bidrag på giro 366-4866,
eller brug netbank: reg. nr. 9570, konto 906 3366**

INDHOLD

INDBLIK: EFTER BALI

En første status efter konferencen på Bali	3
På gaden mod klimakaos	4

FOKUS

Det er nu, vi skal forberede en aktiv overenskomstkamp.....	9
Fortsæt kampen for retten til international solidaritet.....	10

OVERENSKOMST 08

Solidariteten kommer fra neden.....	12

RUSLAND

Bilarbejdere i strejke	14

EU-FORBEHOLDENE

På »humanistisk« mission for EU	16

VENEZUELA

Folkeafstemning svækker Chavez.....	18

INDEX

Socialistisk Informations artikler 2007	20

SAP'S LANDSMØDE 2007

Den politiske situation og vores opgaver	23

DET SKREV VI

Havnearbejderstrejken: »Regeringen kan tvinges i knæ«	39

SOCIALISTISK PÅSKESEMINAR 2008

Rød og inspirerende påskeferie for hele familien.....	40

Månedssbladet

SOCIALISTISK INFORMATION udgives af Socialistisk Arbejderparti (SAP) – dansk sektion af Fjerde Internationale

Socialistisk Information

redigeres af et udvalg bestående af:
Bjarke Friberg, Ebbe R. Jørgensen (ansv.),
Bodil Rasmussen, Christina C. Nielsen, Bertil
Videt, Nina T. Andersen, Peter S. Nielsen,
Nicolai Bentsen, Janus Noack og Åge Skovrind.

Sign. artikler står for forfatternes egen regning.

Henvendelse til redaktionen:
Studiestræde 24, 1. sal, 1455 København K.
Telefon: 33 33 03 17 (læg besked på tlf. svarer)
e-post: si@sap-fi.dk

Abonnement: 175 kr., dog 100 kr.
hvis man er på pension, bistand, SU
eller mindre.

Der kan tegnes abonnement ...
1) ved at indbetale beløbet på giro 906-3366,
Socialistisk Information,
Studiestræde 24, 1., 1455 Kbh. K,
2) ved at gå ind på www.sap-fi.dk,
3) ved at sende en check til SI's adresse.

Tryk: SAF

Redaktionen afsluttet den 7. januar 2008

SI nr. 224 udkommer medio februar 2008

ISSN 0108-1861

Efter Bali

En første status over konferencen på Bali

Hvordan skal man vurdere resultatet af klimakonferencen på Bali? Var det var et ligegyldigt møde og en sejr for USA, fordi anbefalingerne fra FN's Klimapanel ikke direkte fremgår af køreplanen? Den belgiske klimaekspert Daniel Tanuro ser ikke dette som det største problem. Her fremlægger han sin vurdering af resultaterne og udfordringerne fra konferencen.

AF DANIEL TANURO

»Vi er blevet brændt af – endnu engang – af USA.« Sådan skrev den kendte britiske debattør George Monbiot i avisen The Guardian den 17. december. Medierne har især fokuseret på de konkrete anbefalinger fra FN's Klimapanel (IPCC) og slåskampen mellem EU og USA om, hvorvidt en direkte reference til disse anbefalinger skulle indgå i køreplanen. Spørgsmålet er vigtigt, men et ensidigt fokus på dette kan være misvisende. I arrangørernes øjne var konferencen ikke en fiasko. Mødet besluttede at forhandle en aftale, som skal afløse Kyoto-aftalen. Det officielle mål er at vedtage en ny aftale i København i 2009. Den skal sætte et »langsigtet globalt mål« og »omgående forstærke implemente-

ringen af Konventionen (UNFCCC) for at nå dens endemål« (at forhindre en farlig forværring af klimaet). Dette vil kræve »dybe indgreb i de globale udledninger.« Præamblen understreger »hastværket med at gøre noget ved klimaforandringerne, som det fremgår af den fjerde Evalueringsrapport fra IPCC« osv.

Ikke en sejr for Bush

Køreplanen fra Bali blev underskrevet af alle delegationer. En nøje gennemlæsning viser, at kompromisset med USA især omfatter følgende punkter:

- Der er ingen direkte reference til IPCC's tal i teksten, kun en indirekte henvisning i forordet, en fodnote som refererer til en specifik sætning i den fjerde IPCC-rapport, hvor de anbefalede tal

optræder. USA's sejr på dette punkt er – om end ikke udelukkende – i vid udstrækning symbolske. Herom senere.

- Køreplanen fastholder ideen om, at udviklede og udviklingslande skal behandles forskelligt. De første skal acceptere »kvantitative begrænsninger i deres udledning og i deres nedskæringsmål«. Udviklingslandene skal gennemføre »passende reduktionstiltag inden for rammen af en bæredygtig udvikling, støttet af teknologi og muliggjort af finansiering og kapacitetsopbygning«.
- Formuleringen for de udviklede lande (»forpligtelser eller nationale tiltag«) giver et vist manøvrerum for USA, som afviser faste reduktionsmål. Men der er kun plads til meget begrænsede ma-

nøvrer. Faktisk står der i teksten, under det samme punkt, lige efter ovenstående sætning, at det er nødvendigt med »reduktionsmål og målbare udledningsbegrænsninger«. Den siger direkte, at disse mål skal kunne »måles, rapporteres og sammenlignes.« Det er præcis, hvad USA har nægtet at acceptere i ti år.

Bush isoleret – hjemme og ude

Kompromisset er ikke en sejr for Bush. Der er snarere tale om, at det tager forskud på den forudsigelige kursændring i USA's klimapolitik, når Bush forlader posten. For at forstå dette, må tre faktorer tages i betragtning:

1) Bush' voksende isolation i USA. Da konferencen åbnede, begyndte det amerikanske Senat diskussionen af et lovforslag (Warner-Liebermann) om at indføre udledningsbegrænsninger inden for sektorer, som repræsenterer 80 procent af den amerikanske økonomi. En undersøgelse bestilt af Shell og forskellige selskaber i el-sektoren konkluderede, at i 2030 kan USA reducere sine udledninger til det halve, med minimale omkostninger, ved at benytte eksisterende teknologi, og endda tjene på det i 40 procent af tilfældene (BusinessWeek, 14. december 2007). I stadig større omfang ønsker de store selskaber kvoter og en langsigtet plan.

2) USA's voksende isolation på den internationale scene. Den uforberedte 13. dag på konferencen var bemærkelsesværdig ud fra dette synspunkt. Obstruktion og arrogance fra USA fremprovokerede omfattende protester, især fra Sydens repræsentanter. Da lederen af USA's Råd for Miljøkvalitet, James Connaughton, få dage tidligere blev spurgt om fraværet af et amerikansk lederskab i klimakampen, sagde han, at »USA vil lede, men lederskab betyder, at andre retter ind og følger efter.« I plenarforsamlingen svarede repræsentanten for Papua New Guinea igen:

»Hvis I af en eller anden grund ikke ønsker at gå foran, så overlad det til os andre. Vær venlig at træde til side.«

Presset på USA nåede et højdepunkt, da EU truede med ikke at deltage i det næste »møde for store økonomier« i Hawaii (disse møder blev foreslået af Bush på G8-mødet i Heiligendamm i juli 2007, som et bidrag til kampen mod den globale opvarmning på grundlag af frivillige målsætninger fra de store udlederlande).

Et vigtigt vendepunkt: Sydens engagement

3) Det voksende engagement fra Syden, især fra lande med stor udledning (Brasilien, Indien, Kina, Sydafrika). Denne gruppes holdning har ændret sig. Adskillige repræsentanter udtrykte en klar vilje til at deltage i en fælles bestræbelse, men inden for en ramme af »differentieret ansvar« (som beskrevet af UNFCCC). Brasiliens miljøminister: »Selv om udviklingslande ikke bærer et historisk ansvar for klimaforandringerne, så må de handle.« Kinas repræsentant: »Konsekvenserne af klimaforandringerne har en historisk alvor, dybde og bredde, som gør, at de ikke kan løses af de udviklede lande alene.« Avisen Christian Science Monitor beskrev det med disse ord: »Tidligere, sagde analytikerne, indgik de industrialiserede lande aftalerne, hvorefter de præsenterede udviklingslandene med resultaterne. Det er slut.«

Den såkaldte »77-Gruppe plus Kina« (som består af 123 udviklingslande) havde hårde sammenstød med USA, især da sidstnævnte afviste en tilføjelse om overførsel af teknologi og finansiering.

Bag disse udviklinger ligger den hidtil usete indflydelse, som videnskabelige ekspertrapporter om klimaforandringerne har haft på de politiske beslutningstagere. Modvillige regeringer (USA, Canada, Japan, Rusland, New Zealand) kan ikke længere hævde, at videnskaben er usikker, og

det er meget betydningsfuldt, at de ikke brugte dette argument på Bali. Disse regeringer er klemte, fordi de nu kun kan argumentere ud fra deres økonomiske eller strategiske interesser. I sidste ende vejer sådanne argumenter ikke tungt nok i forhold til alvoren i klimakrisen, selv i neolibérale kredse.

Nye udfordringer, nye farer

Hervé Kempf giver i Le Monde, 18. december, en mere realistisk vurdering end dem nævnt i indledningen til denne artikel. »... Den globale enighed frem mod København, og den nye holdning hos landene i Syd betyder, at bolden nu ligger på de rige landes banehalvdel. De kan ikke længere nøjes med at snakke om tallene: de er faktisk nødt til at gennemføre dem.«

Rigtigt. Vi står ikke længere i en stabil situation. Bali har bragt os i en overgangsperiode, som kan ende med en ny global aftale, der er anderledes end Kyoto-protokollen. Denne periode indeholder nye udfordringer og nye farer. Vi må tage højde for dette og forberede os ordentligt.

Hvilke udfordringer, hvilke farer? Hervé Kempf er tavs på disse spørgsmål. Omvendt har George Monbiot i nogen grad ret, når han beskriver aftalen som muligvis »værre end Kyoto«, selv om han ikke siger, hvordan den kan blive værre.

Vi kan i se tre problemfelter.

For det første vil det helt sikkert få konsekvenser, at der ikke er nogen direkte henvisning til IPCC's anbefalinger for reduktionsmål. Det åbner op for pindehuggeri og studehandler. For eksempel omkring det afgørende spørgsmål om referencedatoen (dvs. udledningerne skal begrænses med en eller anden procent, men i forhold til udledningerne i hvilket år?). Således foreslår Warner-Liebermann-loven et reduktionsmål på 70 procent – men sammenlignet med 2005, ikke sammenlignet med 1990.

Arnold Schwarzenegger har alle-

rede lavet dette nummer: Den californiske klimaplan lover en 25 procent reduktion i 2020, men kun i forhold til hvad udledningsniveauet i 2020 ellers ville være. Faktisk vil resultatet – trods den på papiret imponerende målsætning – blive mindre end det, Californien skulle have nået i 2012, hvis man havde ratificeret Kyoto-protokollen.

På samme måde talte Angela Merkel på G8-topmødet i Heiligendamm om en reduktion på 50 procent i 2050 uden at sige noget om referencedatoen. Efter alt at dømme er EU ikke ked af, at anbefalingerne fra IPCC ikke direkte er nævnt i køreplanen fra Bali. Vi skal holde godt øje med både dette og andre tilsvarende punkter.

Neoliberal tilgang

For det andet: Diskussionerne og beslutningerne på Bali understregede en neoliberal tilgang til klimapolitikken. Hvad dette angår, må det understreges, at målet er at forhandle sig frem til en ny global aftale – inden for rammerne af FN's Klimakonvention naturligvis, men ikke desto mindre en ny aftale. Det betyder, at en række relativt positive elementer i Kyoto-protokollen ikke forudsættes som udgangspunkt, og at mange spørgsmål nu bliver åbnet. For

eksempel ordningen med Clean Development Mechanism (CDM), som tillader industrialiserede lande at støtte projekter i u-lande, som fører til højere energieffektivitet eller energibesparelser. De udviklede lande kan så til gengæld godskrive det sparede udslip i deres eget CO₂-regnskab.

Det kan betyde, at atomkraftprojekter vil blive taget med under CDM, at man afskaffer straffen for ikke at leve op til forpligtelserne, eller at man ændrer forholdet mellem CDM og nationale reduktionsinitiativer (hvis man da ikke helt fjerner begrænsningerne på CDM, som Nicholas Stern foreslog i sin rapport til den britiske regering om klimaforandringerens økonomi). Her er åbenlyst meget vigtige spørgsmål på spil.

Skovrydning

I et tilfælde har beslutningerne på Bali allerede undermineret en beskyttelse, som lå i Kyoto-protokollen. I Kyoto er det kun projekter for nyplantning af træer, som kan give udledningsrabat i henhold til CDM. Bali-konferencen besluttede at udvide dette til beskyttelse af eksisterende skove mod skovrydning, og endda mod nedbrydning. Selv om miljøorganisationerne ikke forstår

det, så er vejen til helvede her virkelig belagt med grønne hensigter.

Det er indlysende, at et stop for ødelæggelsen af regnskoven i Amazonas, Sydøstasien og andre steder skal hilses velkommen – men ikke hvis det giver udledningskreditter så billigt, at det tillader de udviklede kapitalistiske økonomier at udsætte eller undgå væsentlige reduktioner på hjemmebane. Det er det egentlige formål: beskyttelsen af skovene er kun et påskud.

Ifølge Stern vil et ton CO₂, som hidrører fra beskyttelse af eksisterende skove, koste fem dollar, sammenlignet med ti dollar i det nuværende europæiske CO₂-handels-system. Verdensbanken har allerede oprettet en fond til dette formål. I denne situation kan vi med garanti sige, at rettighederne for indfødte folk i skovene ikke vil tælle stort. For eksempel kan nomadefolks dyrkning af jorden og kvæggræsning i skove meget vel blive betegnet som »skovrydning« eller »nedbrydning«. Erfaringen hidtil viser ingen begrænsninger på eksempler af denne art. (Se f.eks. »How do CDM projects contribute to sustainable development«, Tyndall Center for Climate Change Research. Juni 2004).

Tilsvarende var der også fortalere

på Bali for, at eksport af nye teknologier til CO₂-lagring, bl.a. højtryks-indsprøjtning af CO₂-gasser i dybe geologiske depoter, også skal tælle med som CDM-kreditter.

Samtidig forblev krav om et stop for skandalen med billige CDM-kreditter for at destruere drivhusgassen HFC-23 upåagtede, ligesom krav om en grundig gennemgang af hele CDM-systemet for at forhindre svinde, korruption og misbrug.

Voldsom trussel mod de fattigste

En tredje udfordring og fare handler om de fattigste lande. Det er dem, som vil betale prisen, hvis regeringerne i de udviklede lande og de herskende klasser i de store udviklingslande bliver enige om en aftale. Hvad dette angår, er diskussionerne og beslutningerne om en »fond for tilpasning« meget illustrative. Denne fond, som blev etableret i Nairobi i 2006, handler om de mindst udviklede lande (Least Developed Countries eller LDC-lande) for at bruge den officielle terminologi. Disse lande, de største ofre for klimaforandringerne, har ikke de finansielle, teknologiske eller menneskelige ressourcer til at tilpasse sig klimaforandringerne.

I Nairobi blev det besluttet at en tilpasningsfond skulle finansieres med en afgift på to procent på CDM-projekter. Alene dette var uretfærdigt, fordi det betyder, at de penge,

der er til rådighed for tilpasning i de fattigste lande, afhænger af, hvor meget de udviklede lande investerer i udviklingslandene (hvor det store flertal af CDM-projekterne er) og ikke af behovet hos de folk i de mindst udviklede lande, som er udsat for risiko.

De penge, som er til rådighed under denne hat, er utilstrækkelige: Ifølge FN's egne beregninger vil fonden kunne opbygge 300 millioner dollar om året fra nu og til 2030. Til sammenligning vurderer man, at skaderne efter den cyklon, der for nylig hærgede kysterne i Bangladesh, beløber sig fire-fem milliarder dollar. I henhold til logikken fra Nairobi vil en forøgelse af fondens ressourcer kræve en udvidelse af CDM, og det vil underminere princippet om, at CDM-projekter skal være et supplement (ikke en erstatning for) udledningsreduktioner i udviklingslandene, et princip som er understreget kraftigt i Kyoto-protokollen.

Men det er ikke det hele. Bali-konferencen besluttede, at tilpasningsfonden skal ledes af den Globale Miljøfond (GEF – Global Environment Facility) i samarbejde med Verdensbanken. LDC-landene var modstandere af denne beslutning, fordi GEF arbejder ud fra princippet »En dollar – én stemme«, dvs. at fondens bagmænd – de rige lande – vil kontrollere de fattigste landes tilpasnings-

politik. Hvis vi ser på LDC-landenes tidligere erfaringer med GEF, kan vi forvente, at dens politik bliver mindst lige så skadelige som klimaforandringerne.

Konklusioner

Hvad betyder alt dette? Grundlæggende to ting:

Verdensomspændende social mobilisering for klimaet er mere nødvendigt end nogensinde. De demonstrationer, som fandt sted i forskellige lande den 8. december (se artikel på side 7) er et eksempel og et startskud. Vi må opbygge den bredest mulige enhed omkring den enkle ide, at den klimaaftale som nu forhandles, må indarbejde anbefalingerne fra FN's Klimapanel:

- en reduktion på 25–40 procent af udledningerne i de industrialiserede lande i 2020.
- Verdens totale udledninger må toppe inden for de næste 10–12 år og derefter begynde at falde i absolutte tal.
- Verdens totale udledninger må begrænses med 50–85 procent i 2050.

Inden for denne enhedsmobilisering er det i stigende grad påtrængende at opbygge en anti-neoliberal pol, som forener klimaspørgsmålet med et forsvar for social retfærdighed og nødvendigheden af at omfordele rigdommen fra nord til syd, og inden for de eksisterende samfund, både i nord og syd.

Vi har to år til konferencen i København. Disse to år vil blive afgørende for klimaet og for et alternativ til neoliberal klimapolitik.

Links:

FN's Konvention om klimaforandringer, Bali-konferencen m.v.: <http://unfccc.int/>

Klimatopmødet i København 2009: <http://www.cop15.dk>

Daniel Tanuro er miljøarbejder og skriver om miljø, klima og økologi for tidsskriftet *La Gauche*, som udgives af Socialistisk Arbejderparti, den belgiske sektion af Fjerde Internationale. Oversat fra netmagasinet *International Viewpoint*, december 2007, af Åge Skovrind.

Efter Bali

På gaden mod klimakaos

Bali-topmødet endte med et uklart kompromis, som understreger betydningen af voksende mobiliseringer frem til det afgørende topmøde i København i 2009. I Australien har klimabevægelsen væltet en borgerlig regering. I Danmark kan og skal Foghs klimafacade udfordres på den konkrete politik: stærke CO₂-mål, vedvarende energi og kollektiv trafik.

AF FINN KJELLER

»Denne aftale er meget skuffende. Vi sagde, vi skulle bruge en køreplan, men denne konference har ikke givet os nogen klar retning.« Sådan lød vurderingen fra Tony Juniper, leder i den engelske miljøbevægelse Friends of the Earth, efter FN's klimakonference på Bali den 3.-14. december.

Tilsvarende kritik har lydt fra andre miljøbevægelser, f.eks. Greenpeace.

EU, Australien og nogle u-lande talte ellers på Bali om et mål på mellem 25 og 40 procents reduktion af i-landenes udledninger i 2020, men Bush-regeringen fik sin vilje, for så vidt som slutdokumentet blev udvalgt og renset for enhver konkret målsætning. Den vedtagne »handlingsplan« anerkender dog i indledningen, at »dybe nedskæringer« af de globale udledninger vil være nødvendige, og der henvises til, hvor meget det ifølge FN's klimapanel haster.

To år til at styrke mobiliseringerne

Senest i København, december 2009, skal landene blive enige om en aftale for tiden efter 2012, hvor Kyoto-protokollen udløber.

»Vi har kun to år til at bygge på dette svage resultat og udvikle en retfærdig kontrakt, der sikrer en stærk indsats fra de industrialiserede lande og bistand til folk i udviklingslandene,« konkluderede klimakoordinator Stephanie Long fra Friends of the Earth International.

»Verden rundt lider millioner allerede under klimaforandringens følger. Uden for forhandlingslokalerne har folk sendt et stærkt budskab med krav om klimaretfærdighed, og nu er det på tide, at de bliver hørt«.

Budskabet blev sendt i form af demonstrationer og andre aktioner på den internationale klimaaktionsdag den 8. december (www.globalclimatecampaign.org).

Der var demonstrationer på alle kontinenter, f.eks. 10.000 i Taiwan, 3.000 i Nepal, 2.000 i Uganda og 4.000

i Canada. I Tyskland demonstrerede 10.000, bl.a. i Neurath ved Düsseldorf, hvor man er i gang med at bygge Europas største kulkraftværk. 6.000 gik på gaden i Athen som reaktion på de voldsomme skovbrande efter sommerens hedebløge. Over 7.000 var med i London og 4.000 i Belgien.

Klimabevægelse væltede de borgerlige

Langt de største demonstrationer fandt dog sted i Australien, hvor de var lagt allerede den 11. november

for at påvirke parlamentsvalget. Omkring 120.000 australiere gik med i Walks against Warming i 60 byer med krav om at få reduceret drivhusgasudslippene med mindst 30 procent inden 2020, og at regeringen skulle underskrive Kyoto-protokollen, lukke kulminer og satse på vedvarende energi.

Resultaterne lod ikke vente på sig. Den konservative Howard-regering faldt ved valget to uger senere, hvorefter den nye socialdemokra-

Danske aktivister på klimaaktionsdagen den 8. december.

tiske regering skrev under på Kyoto-protokollen.

– Det er den vej, vi skal følge, kommenterede Daniel Tanuro i sin tale til demonstrationen i Bruxelles den 8. december. Tanuro, der talte på vegne af det belgiske initiativ »Klima og social retfærdighed«, fortsatte:

– Vi må ud af individualismen. Vi må mobilisere millioner, hundreder af millioner af mennesker og sammen tvinge regeringerne og erhvervslivet til at gennemføre de strukturelle tiltag, der er nødvendige.

Start på bevægelse i Danmark

I Danmark skulle demonstranterne i første omgang tælles i hundreder. Foreningen Levende Hav havde under overskriften »Lad kynismens mure falde – nu skal klimaet øverst på dagsordenen!« taget initiativet til en demonstration på Kongens Nytorv i København.

Demonstrationen var indkaldt af en lille organisation og med kort varsel, men initiativet nåede at få støtte-tilkendegivelser fra en bredere kreds: miljøbevægelserne Greenpeace, NOAH, OVE, Det Økologiske Råd, Danmarks Naturfredningsforening og Natur og Ungdom, LO samt SF, SFU og Enhedslisten.

Blandt talerne var Kirsten Halsnæs, forsker ved Risø/DTU og medlem af FN's klimapanel. Hun tog tråden op fra et interview, hvor hun angreb politikernes overfladiske grønne retorik:

»Problemstillingen og udfordringen er fuldstændig undervurderet på det politiske niveau, og derfor er jeg i virkeligheden mest rystet over, hvordan de rask væk lover det ene og det andet. Hvis vi virkelig skal nå de store reduktioner i udledning af drivhusgas-udledninger, så skal klimaperspektivet bygges ind i samtlige beslutninger, der træffes.« (Information den 13.11.2007)

Retorik og realiteter

Når det gælder retorikken, er regeringen Fogh III allerede verdensmester i

klima. Men med den konkrete politik står det knap så godt til. Flere medier satte fingeren på det ømme punkt op til klima- og energiminister Connie Hedegaards afrejse til Bali:

»Danmark er EU's største klimamasvin,« kunne Politiken berette (1.12.07). Regnes skibsfart og luftfart med, ligger Danmark nemlig blandt verdens ti mest CO₂-forurenende lande per indbygger, og nummer 1 i EU.

Regeringen vil opfylde de danske Kyoto-forpligtelser ved at købe CO₂-kvoter og -kreditter i udlandet. (Information 30.11.07)

Og så vil DONG bygge et kulfyret kraftværk i Nordtyskland – på tværs af lokalbefolkningens modstand og med Fogh-regeringens fulde accept.

Tyskland har allerede annonceret et eget reduktionsmål på 40 % inden 2020, og bl.a. Greenpeace har opfordret Danmarks klimaminister, Connie Hedegaard, til at gøre det samme.

»Connie Hedegaard forspildte en oplagt mulighed på Bali for at demonstrere dansk troværdighed. I stedet valgte hun at fortsætte det danske lurepasseri ved ikke at ville forpligte Danmark til samme reduktioner som Tyskland,« siger Tarjei Haaland, klima- og energimedarbejder i Greenpeace Nordic, og fortsætter:

»Nu er det op til oppositionen i de forestående energiforhandlinger at få den danske regering til ikke alene at forpligte sig på et 40 % CO₂-reduktionsmål i 2020, men også at vedtage de nødvendige virkemidler i form af langt mere ambitiøse energibesparelser og en forstærket udbygning med vedvarende energi, som kan sikre, at målet nås.«

Motorveje eller klima

»Danmark skal være vært for klimatopmødet i 2009. Hvis vi vil sikre, at det bliver en succes, er der behov for, at Danmarks fremstår som troværdigt land med bud på meget konkrete løsninger af klimaproble-

matikken. Dette omfatter også transportsektoren, som de sidste mange år har haft en kedelig udvikling med stigende CO₂-udledning,« siger Danmarks Naturfredningsforening i en udtalelse.

Ifølge de seneste tal steg udledningen af CO₂ fra person- og lastbiler i 2006 med over tre % til 12,3 millioner tons. De sidste 10 år er den steget 15 %. Trafikpolitikken er altså et af de områder, der kan undergrave enhver seriøs målsætning om at reducere drivhusgasserne.

Ikke desto mindre vil regeringens Infrastrukturkommission efter alt at dømme her i januar levere en rapport, der lægger op til en fortsat stigning: Flere og bredere motorvejsfurer skal pløjes gennem land og by for at give plads til stadig større bil- og lastbiltrafik (Information den 7.12.2007).

Danmarks Naturfredningsforening (DN), det eneste grønne medlem af kommissionen, advarede i starten af december mod kommissionens anbefalinger:

»Når man udvider motorvejene, får man jo mere trafik, og det er skruen uden ende,« sagde Gunver Bennekou, direktør i DN.

Samtidig kom DN med krav til en ny politik, der kan reducere transportsektorens CO₂-udslip, blandt andet: Indfør et motorvejsstop, indtil det danske skinnenet er moderniseret!

»Den kommende rapport fra Infrastrukturkommissionen vil afsløre regeringens gigantiske klimahykleri,« udtalte Enhedslistens trafikordfører, Per Clausen.

»For at tage fat på trafikken CO₂-problematik vil det kræve en klar prioritering af udbygningen af jernbaneområdet til glæde for både passager- og godstransport. Her vil Enhedslisten udfordre regeringen med en lang række forslag, der konkret påviser, at der er et alternativ til at klistre Danmark til med beton og asfalt.« (Transportmagasinet.dk 27.12.07)

OK08 Det er nu, vi skal forberede en aktiv overenskomstkamp!

I flere år er aktionær-udbytter og direktørlønninger steget med tocifrede procenttal. De højtlønnede er steget kraftigt i løn, og de rigeste husejere har fået enorme værdistigninger. Derfor klinger advarsler mod overforbrug og overophedning af økonomien hult som klassepolitik.

SAP'S FORRETNINGSUDVALG

Selvfølgelig brugte Anders Fogh Rasmussen sin nytårstale til at advare mod at forvente for meget af de kommende overenskomstforhandlinger. De offentligt ansatte har allerede stillet vidtgående krav og har store forventninger især på lønområdet. De har klart markeret, at de er parat til at strejke for kravene. Og de har stor opbakning i befolkningen.

Talen har næppe skræmt mange offentligt ansatte eller undergravet støtten til dem. I flere år er aktionær-udbytter og direktørlønninger steget med tocifrede procenttal. De højtlønnede er steget kraftigt i løn, og de rigeste husejere har fået enorme værdistigninger. Derfor klinger advarsler mod overforbrug og overophedning af økonomien hult som klassepolitik. Derfor tyder alt på, at overenskomstkampen bliver en direkte konfrontation med regeringens nyliberale omfordelingspolitik – og dermed statsministerens største problem i år.

Dansk Folkeparti og Socialdemokraterne gjorde ellers, hvad de kunne for at hjælpe regeringen igennem problemerne, da de valgte at bakke op

bag Lars Løkke Rasmussens fupnummer med at fremrykke en mindre lønregulering, der allerede er fastlagt, fra 2010 til 2008. Det værste er ikke, at de har nedtonet deres halvhjertede krav om, at regeringen giver kommunerne økonomisk mulighed for at give lønstigninger. Det værste er, at nu kan forvente, at de støtter en regeringsdikteret overenskomst.

Også mange af de faglige topledere forsøger at komme de offentlige arbejdsgivere til undsætning. Især formændene for HK-kommunalt, AC og sygeplejerskerne er ved at falde over hinanden for at kritisere FOA's store lønkrav og strejkeforberedelse. Til hverdag klager de faglige ledere over, at medlemstallet falder. Nu har de deres chance. Medlemmerne vælter ind for at være sikre på at få strejkeunderstøttelse. Men skal de ikke forsvinde lige så hurtigt igen, så må de faglige ledere bevise deres værdi i konflikten. Det gør man ikke ved at advare medlemmerne mod for store krav eller ved at bruge kræfterne på at skælde andre faglige ledere ud. Det gør man ved at tale medlemmerne sag ved at forberede medlemmerne på en effektiv og om nødven-

digt lang strejke. Og så skal de kun være glade for, at FOA går i spidsen og baner vejen for alle offentligt ansatte.

Der er altså masser af kræfter på spil, der vil modarbejde en overenskomstkamp, som skaffer de offentligt ansatte betydeligt bedre løn- og arbejdsforhold gennem et opgør med VK-regeringen. Derfor er det også nødvendigt, at de kræfter, som vil være med til at organisere en effektiv konflikt, er organiserede.

Enhedslisten bakker op om kravene. Enhedslisten ønsker at bekæmpe og vælte VK-regeringen. Enhedslisten er et parti, der netop ser lønarbejdernes egen kamp for bedre forhold, som den drivende kraft i samfundsforbedringer og -forandringer.

Derfor hviler der et stort ansvar på Enhedslisten for at bidrage til organiseringen af overenskomstkampen. Lige som overenskomsten er Foghs største problem i 2008, må det være den største enkeltopgave for Enhedslisten, dens ledelse, organisation og medlemmer.

For det første må Enhedslisten – og det vil først og fremmest sige Enhedslistens medlemmer blandt de

offentligt ansatte – bakke om op de vidtgående krav, der er stillet, og være de ihærdigste til at sikre, at de forskellige faggrupper holder sammen i stedet for at lade sig lokke til at slås indbyrdes om den største bid af lagkagen – dvs. den småkage, arbejdsgiverne vil tilbyde.

For det andet må Enhedslistens medlemmer arbejde for den mest omfattende, inkluderende og demokratiske organisering af strejken – fordi det er den form for strejke, som giver resultat. Det indebærer bl.a.:

- At der afholdes klub- og fagforeringsmøder om organiseringen af konflikten, både for dem, der er udpeget til strejke og alle andre medlemmer.

- At klubber og fagforeninger organiserer åbne overenskomstudvalg for alle medlemmer, der vil være med til at oplyse om og organisere konflikten.
- At tillidsrepræsentanter – eller andre, valgt specielt til opgaven på arbejdspladserne – mødes lokalt og landsdækkende på tværs af faggrupper for at forberede – og senere for at organisere – strejken.
- At der gennemføres advarselsstrejker, mens forhandlingerne foregår.
- At strejken organiseres med daglige møder for de ansatte og med blokader og demonstrationer.
- At der appelleres til de ansatte i den private sektor om solidaritetsstrejker.

- At fagbevægelsen ikke bøjer sig for et regeringsindgreb, men strejker videre for at fjerne det. Efter Socialdemokraternes og DF's opbakning til regeringen er et regeringsindgreb blevet endnu mere sandsynligt, og det er vigtigt, at de offentligt ansatte allerede nu diskuterer, hvordan de skal reagere.
- At fagforeninger og forbund stiller lokaler, ansatte og økonomi til rådighed for en demokratisk organiseret storkonflikt og åbner strejkekasserne både til advarselsstrejker, officielle overenskomststrejker og til politiske strejker mod regeringsindgreb.

4. januar 2008

Fortsæt kampen for retten til international solidaritet

Med frikendelsen af Fighters+Lovers er et vigtigt slag mod regeringens anti-terrorpolitik vundet. Men kampen for frihed til internationalt solidaritetsarbejde og kampen mod EU's og USA's udemokratiske og politiske anti-terrorlovgivning er langt fra slut.

SAP'S FORRETNINGSUDVALG

Terrorlisterne og de seneste års krig mod terror undergraver den politiske frihed og retssikkerheden. Fighters+Lovers har udfordret den trussel med stort mod og kreativitet. Flere fagforeninger og andre grupper og enkeltpersoner har bakket stærkt op om initiativet. Fighters+Lovers' kamp mod regeringens anti-terrorpolitik, personificeret ved Lene

Espersen, er hele venstrefløjens kamp. Det handler om retten til international solidaritet, om retten til at lægge et andet snit på verden end den herskende klasse.

Selv om byretsdommen er værd at fejre, er frikendelsen langt fra et signal om, at der nu er grønt lys til solidaritet med grupper, som den herskende klasse kalder terrorister.

Københavns Byret har ikke afsagt en kendelse om, at FARC og

PLFP ikke er terrorister – retten har bare ikke fundet anklagerens bevisførelse tilstrækkelig. Uanset hvad man måtte mene om FARC og PLFP's strategi og midler, er der ingen retfærdighed i at stemple den ene part i en beskidt væbnet konflikt som terrorister, mens den anden (den israelske og colombianske stat) fortsat opfattes som legitime af vestlige magthavere.

Det var også budskabet, da vene-

zuelanske Amilcar Figueroa, næstformanden for det Latinamerikanske Parlament, aflagde vidneforklaring på Fighters+Lovers side i Københavns Byret: Hvis vi stempler den ene part af den væbnede konflikt i Colombia, FARC, som terrorister, mens Colombias regering fortsætter myrderier og undertrykkelse uden at miste international legitimitet, så bidrager det til en yderligere skævvridning af den ulige magtbalance i Colombia. Ikke til en løsning på konflikten.

Blandt andet derfor har Norge valgt EU's terrorliste fra: den blokerer for internationalt freds- og konflikt-løsningsarbejde, som Line Barfod fremhævede, da hun på baggrund af dommen anbefalede den danske regering at følge Norges linje.

Københavns Byret har heller ikke trukket en linje mellem illegitim terror og legitim modstandskamp. Det spørgsmål har den end ikke berørt – hvad der er både godt og skidt.

Selvom det umiddelbart ville have været en stor sejr at få en dansk domstol til at dømme den israelske besættelse ulovlig og den colombianske stat udemokratisk og gennemsyret af politisk vold, gælder det kun på kort sigt.

I et større perspektiv er det ikke en sejr for venstrefløjen, at Byretten har accepteret præmissen om, at en dansk domstol kan »afgøre« politiske, sociale og økonomiske konflikter andre steder i verden.

For det første er det umuligt for en dansk domstol at foretage en kvalificeret vurdering af årtier lange konflikter i fjerne lande.

For det andet er og bliver grænsen mellem legitim og illegitim politisk

vold en politisk vurdering – ikke en juridisk.

Den eneste entydige sejr, udover det forhold at vores kammerater i Fighters+Lovers ikke skal i fængsel, er at EU's terrorlister er blevet dømt aldeles ugyldige som juridisk bevismateriale. Men de kan fortsat bruges af politi og efterretningstjeneste til at indefryse økonomiske midler, overvåge lovlig politisk aktivitet, ransage uden dommer-kendelser, frarøve almindelige retsgarantier mm.

Vi er først nu ved at nå et vendepunkt, hvor flertallet begynder at forholde sig kritisk til 'krigen mod terror', med dertil hørende overgreb på grundlæggende frihedsrettigheder og retssikkerhed. Frykten for terror er ikke længere per automatik et neutraliserende middel mod kritik af stigende overvågning og kriminalisering af solidaritetsarbejde.

Enhedslisten og SUF skal fortsætte arbejdet med konkrete initiativer og aktioner, der fastholder kritikken af den stigende overvågning og vigende retssikkerhed, indtil vi har en situation, hvor vi kan kræve et egentligt opgør med det groteske magtmisbrug fra økonomiske og politiske magthaveres side.

Konkret har vi nu mulighed for at få opbakning til Enhedslistens krav om, at Danmark undsiger EU's terrorlister, som Norge har gjort. Siden domsafsigelsen i torsdags, har flere politiske partier – helt ud til de Konservative – udtrykt tvivl om terrorlisternes legitimitet. Det momentum skal vi udnytte. Ligesom vi skal udnytte den tvivl om EU's vilje til at beskytte borgernes retssikkerhed, som de seneste års terrorsager har rejst, når vi fører kampagne for en folkeaf-

stemning om EU-traktaten og et nej til samme.

Fighters+Lovers har vist, at spektakulære og kreative angreb på terrorlovgivning kan skabe medieopmærksomhed og folkelig kritik af den vigende retssikkerhed og kriminaliseringen af internationalt solidaritetsarbejde. Samtidig har Fighters+Lovers også skabt øget opmærksomhed omkring de undertrykkende voldsregimer, Israel og Colombia, som Danmark og den vestlige verden holder hånden over. Enhedslisten og SUF kan være drivkræfter i flere lignende initiativer.

Anklagemyndigheden var under stærkt pres fra justitsminister Lene Espersen for at resjse sagen. Dette pres kan også få dem til at anke sagen til Landsretten. Og der er ingen grund til at være naiv og tro, at domstolene selv ikke også bliver påvirket af det samfundsmæssige pres. Derfor er det afgørende at fastholde og udbrede den brede opbakning, som Fighters+Lovers har fået i forbindelse med retssagen, så der bliver etableret et modpres. I tilfælde af en landsretssag må vi finde nye former, der kan involvere endnu flere. Her har Enhedslisten og andre organiserede venstrefløjstrømninger en vigtig opgave.

Som formanden for Horserød-Stutthof foreningen sagde, da Fighters+Lovers præsenterede byretsdommen i Kaleidoskop-teatret på Nørrebro: »Vi må i fællesskab finde det næste skridt i kampen, der inddrager flere mennesker, flere grupper i Danmark og resten af verden, så kredsen af folk der siger: »I kan rende os«, bliver større.«

15. december 2007

Du kan få ugens kommentar
fra SAP's forretningsudvalg i din mailbox
ved at sende en mail til sap@sap-fi.dk

Solidariteten kommer fra neden

Forbundsledelserne er i åbent opgør i fuld offentlighed, mens et flertal på Christiansborg har valgt ikke at give ekstraordinære midler til de offentligt ansatte. Og forbundenes kamp om at placere ansvaret for et sammenbrud er allerede i gang. Men hvad med den der solidaritet?

AF EGON ALTER

Kort før jul havde Fogh-regeringen et parlamentarisk flertal imod sig, ligesom der var et solidt flertal i befolkningen for en ekstra pose penge til de offentlige overenskomstforhandlinger – en holdning der endda også var i flertal blandt Venstre og Konservatives egne vælgere. Men så faldt først Dansk Folkeparti og siden Socialdemokraterne til patten, og i dag er situationen lidt en anden.

Fagbosserne slås i fuld offentlighed, konfliktviljen og kravene til OK-08 er på vidt forskelligt niveau i de forskellige faggrupper, og kampen om at placere ansvaret for en konflikt

er i gang, allerede inden forhandlingerne rigtig er startet. I den situation kan det være svært at se de solidariske løsninger, endsige finde kursen som menig aktivist. SI har alligevel gjort forsøget.

– Det er et stort problem, at forbundsledelserne vælger at slå hinanden i hovedet og kæmper mod hinanden om de smuler, der er kommet fra arbejdsgivernes side. Jeg kan kun se den mulighed, at man lokalt laver tværfaglige netværk. Forbundsledelserne gør det i hvert fald ikke, siger Jørgen Arbo-Bæhr, tidligere MF og arbejdsmarkedsordfører for Enhedslisten.

Men først til rivegildet.

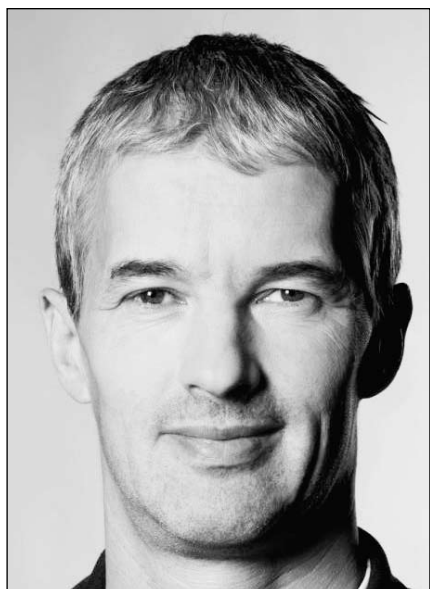
Brudflader

Sagen gælder de mere end 800.000 offentligt ansatte, der senest i februar skal have forhandlet en overenskomst på plads, der tilgodeser de mange gruppers forskellige krav i en situation, hvor arbejdsgiverne blot

har lagt op til en lønstigning på fire procent i tre år.

Sosu-assistenterne i FOA og KTO og sygeplejerskerne i DSR og Sundhedskartellet er de mest konfliktvillige. Begge grupper har krævet massive lønløft, som arbejdsgivernes oplæg er langt fra at indfri. Selv om grupperne på mange måder lider under de samme problemer og begge har bred opbakning i samfundet, er der ikke lagt op til en fælles front – det vil simpelthen være svært for sygeplejerskerne at acceptere et ekstraordinært lønløft til sosu'erne uden selv at få et tilsvarende løft. Fordi de langt kortere uddannede sosu'er så vil nærme sig sygeplejerskernes lønniveau, mens sygeplejerskerne stadig vil halte langt bag eksempelvis lærerne, der ellers har en uddannelse på samme niveau.

Også internt i KTO er der splittelse. Den går særligt imellem FOA på den ene side og HK og AC på den anden. Her er det kravet om et eks-

» ... selv hvis konflikten og lovindgrebet ikke skulle komme, er det alligevel afgørende for en god overenskomst, at man har forberedt sig på at strejke videre.

Jørgen Arbo-Bæhr, tidligere folketingsmedlem for Enhedslisten

traordinært lønloft til de lavest lønnede, der skiller vandene, men også hele taktikken over for regeringen har været genstand for slagsmål – mest markant da FOA-formand Dennis Kristensen blev væltet som formand for KTO i september 2007, og efterfølgende blokerede for HK's Kim Simonsen som ny formand.

Som bekendt faldt valget som ny KTO-formand på Anders Bondo Christensen fra DLF. Hans bagland er bedst lønnet blandt de kommunalt ansatte og vil sandsynligvis kunne acceptere, at de lavest lønnede får forholdsvis mere i lønningsposen. DLF har dog sine egne særinteresser i og med, at overenskomsten for dem også handler om arbejdstid. Og her er der lagt op til et længe ventet opgør med Ny Løn – også kendt som »federøvstillæg« – som er meget upopulært blandt lærerne.

Solidaritet – hvor?

Når de faglige ledere vasker deres beskidte undertøj i de borgerlige medier, er det nemt at ryste på hovedet af forbundsegoismen. Men der er reel bund i uenighederne, hvis man spørger Peter Hess, der er afgående medlem af hovedbestyrelsen i DLF og medlem af Enhedslisten.

– Der er det oplagte problem, at nogle tjener alt for lidt. Det er jo uforkammet, at nogle tjener under 20.000 kroner om måneden. Og det gælder både privatansatte kassedamer og sosu'ere. På den anden side er der forskelle i uddannelsesniveaet, og så længe der ikke er en eller anden form for borgerløn, skal en højere uddannelse belønnes på en eller anden måde.

– I udgangspunktet er DLF ikke sat i verden for at kræve mindre i løn end andre offentligt ansatte. Jeg vil ikke afvise, at man kan give forholdsvis mere til de lavest lønnede, men det kræver altså en god økonomisk ramme, siger Peter Hess.

På trods af kilerne i sammenholdet ser han alligevel også tegn på

styrket solidaritet. Et eksempel er Velfærdssamarbejdet som FOA, DLF og BUPL har lavet, og som bl.a. har høstet gode erfaringer i Århus.

– I Velfærdssamarbejdet er der enighed om, at forbedringer ikke skal ske på bekostning af andre grupper. At tiltrængte forbedringer på f.eks. skolerne ikke skal finansieres ved, at man fyrer blandt rengøringspersonalet. På den måde kan man se det som et udtryk for, at solidariteten er blevet institutionaliseret på nogle områder. Desværre ville HK og DSR ikke være med, siger Peter Hess.

I samme baner tænker Jørgen Arbo-Bæhr. Han lægger også op til lave tværfaglige netværk, og til at inddrage privatansatte i kampen.

– Det er vigtigt for alle, at den offentlige overenskomst bliver god, og derfor må der laves link til privatansatte. Også for regeringen vil det være afgørende, om der er bred støtte til de offentligt ansattes krav, hvis de skal ud i at ophøje en ringe overenskomst til lov.

– For almindelige mennesker er muligheden at støtte gennem sin fagforening, også selv om den er privat. Og så er den bedste forberedelse nu engang aktivitet, siger Jørgen Arbo-Bæhr.

Send flere penge

I sidste ende kan alle dog ikke blive tilfredse, hvis der ikke kommer flere penge at forhandle om. Og dermed er der lagt op til konflikt, for de såkaldte sammenkædningsregler gør, at forbundene både kan komme i forlig og konflikt sammen og hver for sig. Og går FOA i konflikt, vil DSR givetvis gå med, for når politikerne kommer på banen gælder det om at råbe højt, hvis kravene skal høres.

En konflikt er da også netop, hvad regeringen har forberedt sig på. De konservatives finansordfører, Lars Barfod, har allerede været ude og skyde skylden for en eventuel konflikt på FOA, og det kan ikke ses som andet end en forberedelse på at

CENTRALE SPILLERE

Forhandlingsfællesskaberne:

KTO (Kommunale Tjenestemænd og Overenskomstansatte)

Sundhedskartellet (DSR m.fl.)

CFU (Centralorganisationernes Fællesudvalg - de statsansatte)

De største forbund:

FOA – ca. 200.000 medlemmer i det offentlige

HK – stat og kommunalt, ca. 105.000

DLF – lærerne, ca. 90.000

C – akademikerne, ca. 87.000

DSR – sygeplejerskerne, ca. 75.000

BUPL – pædagogerne, ca. 50.000

skulle gennemføre et upopulært lovindgreb.

– Og selv hvis konflikten og lovindgrebet ikke skulle komme, er det alligevel afgørende for en god overenskomst, at man har forberedt sig på at strejke videre, siger Jørgen Arbo-Bæhr, og pointerer, at det er et helt centralt krav, at der kommer flere penge på finansloven.

Dermed er det også en politisk kamp, og her kan både faglige og andre politisk aktive spille en rolle. Bl.a. ved at lægge pres på Socialdemokraternes bagland, for at de ikke skal stemme for et lovindgreb uden at komme med penge nok.

– Der skal lægges et massivt politisk pres på Socialdemokraterne lokalt, vel først og fremmest gennem de tværfaglige netværk. Men Enhedslisten og SF har også en rolle at spille ved at presse Socialdemokraternes ledelser overalt, hvor vi møder dem.

– Kravene er, at de ikke skal medvirke til et regeringsindgreb, og dertil kommer kravet om flere penge, foreslår Jørgen Arbo-Bæhr.

Kilder: Politiken, Berlingske Tidende samt de citerede.

Bilarbejdere i strejke

Russiske bilarbejdere på Fords samlefabrik i Vsevolozhsk har gennemført den længste strejke i Rusland efter Sovjetunionens sammenbrud. Den har indledt en ny periode i russisk arbejderbevægelse, hvor arbejdersolidaritet er kommet til udtryk i et fantastisk sammenhold. Klassekampen har på ny fået tydelige udslag i benhård arbejdskamp med en stor bevågenhed i alle russiske medier.

AF H.C. NIELSEN

Vsevolozhsk ligger lige uden for Sankt Petersburg. Strejken varede i lidt mere end en måned fra midnat den 19. november til den 14. december 2007, i alt 34 dage. Forud for strejken var gået 4 måneders forhandlinger. Arbejderne er organiseret i Den Interregionale Fagforening for Bilarbejdere (på engelsk Interregional Trade Union of Autoworkers, ITUA).

Hovedkravet var en lønforhøjelse på 30 procent, forbedring af arbejdsforholdene, mindre opslidende tilrettelæggelse af skifteholdsarbejdet og krav om genforhandling af hele overenskomsten.

Umiddelbart nægtede ledelsen at forhandle »før arbejdet var genop-

taget og under trussel om strejke«. Men efter en uge, i en periode med stor efterspørgsel på Fords biler og faldende produktion, var lageret opbrugt. Ledelsen følte sig da nødsaget til at indkalde til »møde«, hvor arbejderne blev tilbudt en lønforhøjelse på 11 procent fra marts 2008. Da inflationen i december i Rusland var 11,5 procent afslog forhandlerne »tilbudet«.

Ulovlig strejke

Mere end fire ugers strejke er et stort offer, anstrengende og meget nedslidende i Rusland. Strejker bliver i almindelighed erklæret ulovlige af domstolene, og politi og andre myndigheder chikanerer de strejkende. Strejkevagter angribes af politiet, og strejkeledelsen trues med retsforføl-

gelse. Den nuværende løn er så dårlig, at folk kun lige akkurat kan klare sig. Derfor kan de strejkende ikke holde så lang tid. Og fagforeningen havde ikke fået opsparet en strejkefond, hvor der var tilstrækkelige midler til så lang en strejke.

ITUA foretog derfor en genial manøvre: 1.500 strejkende genoptog officielt arbejdet efter tre dage. 350 arbejdere fortsatte strejken – det var nok til at lamme produktionen. De 350 fik penge af fagforeningen. Resten kunne opretholde 2/3 af deres løn fra Ford, fordi deres fravær, fra et juridisk synspunkt, skyldtes »påtvungne årsager«. Den 28. november forsøgte ledelsen at få produktionen i gang igen, ved hjælp af natlige telefonopkald til arbejderne. 350 arbejdere følte sig presset til at møde. Men produktionen blev kun normal på et skift. På den første dag blev der kun produceret 66 biler, mod de normale 350 pr. dag. Ingen af de 66 biler kom igennem kvalitetskontrollen. Den afdeling var udset til at deltage i strejken!

På det tidspunkt begyndte arbejderne spontant at forlade arbejdspladsen. Selvom fagforeningen ikke kunne betale 800 strejkende. I dagene efter forlod dagligt, yderligere 30–40 arbejdere fabrikken. Andre 600 udeblev fra arbejde med forskellige undskyldninger og fik fortsat 2/3 af deres løn. Den 11. december forsøgte ledelsen at få natskiftet i gang. ITUA erklærede, at kun 1/3 af pro-

Vsevolozhsk: 350 arbejdere følte sig presset til at møde op på arbejde. Men produktionen blev kun normal på et skift. På den første dag blev der kun produceret 66 biler, mod de normale 350 pr. dag.

Resultatet af konflikten kan forekomme at være uafgjort: Ledelsen fik ikke knækket fagforeningen, og de strejkende arbejdere opnåede kun beskedne resultater.

duktionen blev genoptaget, og at næsten alle biler var behæftet med fejl.

På det tidspunkt var der 500–600 i arbejde på samlebandet. Det var inklusive kontorpersonale og elever. Dermed blev arbejdet med svejsning og lakering anset for at være farligt for helbredet. Ved at sætte personale, der ikke er uddannet, til den slags arbejde, foretog ledelsen sig en ulovlig og dermed kriminell handling.

Resultat: Uafgjort

Strejken sluttede 14. december efter at arbejderne på et stormøde stemte for at genoptage arbejdet gennem en hemmelig og skriftlig afstemning. Ford vil kunne mærke betydelige tab i lang tid fremover. De strejkende arbejdere er moralsk, økonomisk og fysisk udmattede efter den lange kamp mod ledelsen.

Strejkens resultat var, at virksomhedsledelsen lovede at forhøje lønnen. Begge parter underskrev en erklæring, der forbød straffeaktioner mod strejkedeltagerne. Fagforeningen og ledelsen lovede at lade alle konfliktspørgsmål ligge indtil 1. februar. Fagforeningens formand Alexei Etmanov udtalte, at Fords ledelse allerede var rede til at forhøje lønnen, så den fulgte med inflationen. Faktisk en dyrtidsregulering, som eksisterede i Danmark og andre industrinationer for 25 år siden. Udover dette ville de tilbyde højere betaling for overarbejde og større anciennitetstillæg. Han sagde, at strej-

ken var en sejr og at den »var den længste i de sidste ti år. Jeg tror, ledelsen er indstillet på indrømmelser. De vil næppe have en ny strejke til foråret«.

Imidlertid opnåede fagforeningen mindre end ventet. Fagforeningen havde krævet en lønforhøjelse på 30 procent, højere pensionstillæg, forbedringer i tilrettelæggelsen af skifteholdsarbejdet og færre arbejdstimer pr. dag/skift.

Resultatet af konflikten kan forekomme at være uafgjort: Ledelsen fik ikke knækket fagforeningen, og de strejkende arbejdere opnåede kun beskedne resultater, i betragtning af de enorme ofre, der blev gjort af de strejkende og deres familier.

Arbejderklassen rejser sig igen

Strejken på Fordfabrikken har haft en betydning, der strækker sig langt udover selve konflikten: Russiske arbejdere fra hele landet har fulgt med, og set et arbejdersammenhold og en solidaritet, som ikke er set i generationer. De strejkende fik strejkeunderstøttelse svarende til 110 kr. om dagen, finansieret af en speciel solidaritetsfond. De, som havde biindtægter, gav kompensation til enlige forældre og familier med mange børn. Udfaldet vil inspirere og give et rygstød til den ny russiske arbejderbevægelse. Internationalt har strejken i Ford-Vsevolozhsk givet anrit til ny, international arbejdersolidaritet, f.eks. ved at både russiske og uden-

landske fagforeninger og afdelinger af Det Internationale Metalarbejderforbund har givet økonomisk støtte.

Strejken blev dækket intensivt i de russiske medier. Dette er den første strejke, der ikke er endt i nederlag, siden den ny arbejdsmarkedslovgivning trådte i kraft for mange år siden. Det er også den første strejke, som myndighederne ikke har knust, og hvor deltagerne i strejken er blevet lovet ikke at blive udsat for efterfølgende repressalier. Strejken viste – endnu en gang – den russiske befolkning, at loven er imod fagforeningerne. Men den viste også, at stærke og godt organiserede faglige organisationer, kan finde måder til at bekæmpe mange af de arbejderfjendtlige restriktioner, som er indeholdt i arbejdsmarkedslovgivningen.

Ford-Vsevolozhsk konflikten fik mange til at indse, at russiske fabriksarbejdere i almindelighed er voldsomt underbetalt – ikke blot i forhold til Vesteuropa og USA, men også i forhold til de latinamerikanske lande. Og selvom produktionen og hverdagslivet på fabrikken er normaliseret, er én af de væsentlige konklusioner, at der stadig eksisterer elendige og kummerlige arbejdsforhold i Rusland.

Men Ruslands arbejderklasse er så småt begyndt forfra. En dag vil magten komme tilbage til sovjetterne.

Kilder: International Viewpoint, Dec. 2007, Maria Kurzina & Moscow Times 20.12.2007, Boris Kagarlitsky.

Unionsmodstanderne er uenige om, hvorvidt forsvarsforbeholdet skal ændres eller fastholdes.

På »humanistisk« mission for EU

AF ÅGE SKOVRIND

I JuniBevægelsen og Socialistisk Folkeparti er man parat til at give forsvarsforbeholdet et nyt indhold, så Danmark kan deltage i EU-ledede militære aktioner med et humanitært sigte. Enhedslisten og Folkebevægelsen holder derimod fast i det nuværende forbehold. Hvis det afskaffes, bidrager man uundgåeligt til en militarisering af den Europæiske Union, lyder argumentet.

Pga. forsvarsforbeholdet deltager Danmark ikke i udarbejdelsen og gennemførelsen af afgørelser og aktioner inden for EU, som har virkning på forsvarsområdet.

Forbeholdet betyder, at Danmark ikke deltager i EU-ledede militære krisestyringsoperationer og heller ikke er med til at vedtage retsakter om konkrete operationer. Forbeholdet udelukker dog ikke at Danmark deltager i generelle drøftelser om at styrke europæisk krisestyring, og Danmark er derfor repræsenteret i EU's organer, der beskæftiger sig med den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik. Danmark deltager også i den civile del heraf, hvilket omfatter civile krisestyringsoperationer, som f.eks. EU's politimissioner i Bosnien-Herzegovina og Makedonien.

Klods om benet?

Fra de partier, som altid har været modstandere af forbeholdene, hedder det nu, at forsvarsforbeholdet er blevet en klods om benet, og at det forhindrer Danmark i at deltage i internationalt fredsbevarende arbejde.

Men det argument bider ikke på Enhedslistens Per Clausen.

– Det er jo kun fordi man har besluttet, at det skal foregå gennem EU. Vi synes det ville være mere fornuftigt at gennemføre sådanne missioner gennem FN. Forbeholdet forhindrer ikke Danmark i at deltage i fornuftige aktioner – det bliver bare ikke i EU-regi, siger han.

– EU fører ofte en aggressiv og imperialistisk politik. Hvis man også giver EU mulighed for at spille med de militære muskler, bliver det endnu værre.

– Det er svært at forstå, at nogle på venstrefløj vil afskaffe forbeholdet, med mindre man ønsker at opbygge EU som en militær modvægt til USA.

Omformulering?

Dermed lægger han afstand til store dele af Socialistisk Folkeparti. En rundspørge blandt SF's folketingsmedlemmer har vist stor uenighed. Et Hovedbestyrelsesmøde i februar skal diskutere undtagelserne. Villy Søvndal er dog overbevist om, at stort flertal ønsker en ny formulering af forsvarsforbeholdet.

Den skal gøre det muligt, at Danmark deltager i militære EU-aktioner vedrørende krisestyring og fredsbevarende aktioner, muligvis under forudsætning af, at det sker i overensstemmelse med FN.

I et radioprogram den 3. januar i år uddybede partiets forsvarsordfører Holger K. Nielsen, at Europa bør spille en større rolle internationalt og vise et alternativ til især USA, men også til Kina. Det kræver de nødvendige militære instrumenter, forklarede han.

SF spillede en meget vigtig rolle, da de fire danske undtagelser i sin tid blev formuleret. Som det eneste parti skiftede SF mening og anbefalede et ja til Maastricht-traktaten i 1993, selv om man året før havde opfordret til at stemme nej. Det var en afgørende forklaring på, at traktaten blev vedtaget (og også på at Enhedslisten i 1994 kom i Folketinget, men det er en anden historie).

Også i dag vil SF's stemmeopfordring få stor betydning for udfaldet af en folkeafstemning.

DE DANSKE EU-FORBEHOLD

Ifølge regeringsgrundlaget skal vælgerne ved folkeafstemning tage stilling til de danske EU-forbehold. Det er ikke fastlagt, hvornår det skal ske, og på hvilken måde afstemningen skal foregå, f.eks. om der bliver en samlet afstemning eller om der skal stemmes i flere omgange.

Forbeholdene betyder at Danmark ikke deltager i EU-samarbejdet på fire områder:

- Unionsborgerskabet
- Den fælles mønt (euroen)
- Det retlige samarbejde (flertalsafgørelser)
- Forsvarsamarbejde

Socialistisk Information vil i de kommende numre se nærmere på forbeholdene og venstrefløjens holdning til disse. Vi lægger ud med forsvarsforbeholdet.

Stram fortolkning

Folkebevægelsen mod EU's medlem af Europa-parlamentet, Søren Søndergaard, er på linje med Per Clausen:

– Meningen med forbeholdet var jo ikke at forhindre f.eks. dansk deltagelse i minerydningsaktioner, men af politiske grunde har Unionstilhængerne defineret forbeholdet meget stramt – på en sådan måde, at de nu har nogle gode grunde til at afskaffe det.

– Det er rigtigt, at vi kunne have deltaget i flere af EU's missioner, hvis det havde været i FN-regi, men vi skal holde fast i, at det skal ske i FN-regi. Problemet er, at FN bliver tomt mere og mere for indhold, mens EU og de andre stormagter får mere magt, det er en gal vej at gå.

Efter Søren Søndergaards mening er den vigtigste grund til at holde fast i forbeholdet den kurs, EU har udstukket med den nye Lissabon-traktat.

– Da det tyske blad Bild spurgte Angela Merkel, hvad der er den vigtigste opgave efter at man havde forhandlet traktaten på plads, sagde hun, at det var at opbygge en EU-hær. Det er kun i Danmark, at man ikke forholder sig til, at et fælles militær er sat på dagsordenen. Det står helt klart i den nye traktat, at målet er en fælles forsvarspolitik, som

»vil føre til« et fælles forsvar. I den gamle traktat hed det »vil kunne føre til«.

– Vi er på vej mod en militariseret Union, der forsvarer sine interesser med militær magt. Når regeringen og socialdemokraterne har forhindret os i at stemme om traktaten, så kan vi i det mindste holde fast i forbeholdet og dermed i, at det ikke er en udvikling, vi ønsker at deltage i.

Fogh som EU-præsident

I JuniBevægelsen er man ved at diskutere holdningen til forbeholdene.

Medlem af landsledelsen Keld Albrechtsen siger:

– Vi vil ikke bare have forbeholdene afskaffet, men vi er åbne over for at diskutere, om man kan give vælgerne mulighed for at tage stilling til forbedrede undtagelser.

– Hvis en undtagelse muliggør deltagelse i fredsbevarende aktioner under FN-mandat, så kan man vanskeligt være imod, siger han

Det vil Søren Søndergaard heller ikke i princippet afvise:

– Hvis Fogh vil lave forsvarsforbeholdet om, så det giver mulighed for at Danmark deltager i minerydningsopgaver, så ja – men det er en total illusion, siger han.

Heller ikke Keld Albrechtsen tror i virkeligheden på denne mulighed:

– Det mest sandsynlige er, at af-

– Vi er på vej mod en militariseret Union, der forsvarer sine interesser med militær magt, siger Søren Søndergaard med henvisning til formuleringerne i den nye Lissabon-traktat.

stemningen bliver om en fuld afskaffelse af forbeholdet. Venstre vil af med det hele, så Danmark kan være med i det hele, også de hårde aktioner uden FN-mandat. Ellers vil man fra fransk side sige, at det kun er halvt. Danmark skal ikke stå uden for de hårde bananers liga. Det hænger ikke sammen med regeringens ambitioner i EU, og kan ikke bane vejen for Anders Fogh Rasmussen som EU-præsident.

– Argumentet om at forsvarsforbeholdet forhindrer dansk deltagelse i humanitære EU-aktioner er et skalkeskjul for, at de ønsker at deltage i egentlige invasioner uden FN-mandat. Men det vil de ikke snakke om, for det vil ikke være populært.

Keld Albrechtsen påpeger desuden, at Danmark aktuelt ikke har kapacitet til at stille med flere soldater end dem, som allerede er udsendt andre steder i verden – og at der – desværre – er rigeligt med andre opgaver end dem, der måtte blive aktuelle i EU-regi.

Taktisk forslag

Alligevel mener han, at det vil være rigtigt at »tilbyde« et forslag, som alle kunne enes om.

– Regeringen kan i så fald ikke sige, at vi ikke har ønsket at skabe en løsning, som en stor del af befolkningen kunne støtte. Det vil stille os stærkere i debatten, mener han.

Det opfatter Per Clausen, Enhedslisten, som en meget taktisk manøvre i forhold til en lille gruppe vælgere.

– Så skal vi til at formulere, hvilke aktioner vi gerne vil være med til. Det er helt urealistisk, at EU vil gå med til det, siger han.

Nej-flertallet mod grundlovsreformen afdækker en voksende skepsis til Chavez, men ikke nogen synderlig fremgang for højrefløjen.

AF BJARKE FRIBORG

For første gang i sin regeringsperiode er Venezuelas præsident Chavez blevet nedstemt. Kun et år efter at Chavez med 7,2 millioner eller 60 procent af stemmerne blev valgt for en ny 6-årsperiode, valgte en stor andel af hans tidligere støtter at blive hjemme på valgdagen for hans grundlovsreform. Så sent som i juni måned havde 5,7 millioner menne-

sker bedt om medlemskab i hans nye parti PSUV, Venezuelas Socialistiske Enhedsparti. Alligevel mødte kun 4,4 millioner vælgere frem i december for at stemme »ja«, mens 4,5 millioner stemte »nej«. Dermed blev der et knapt flertal imod reformerne på 50,7 procent imod 49,3 procent for. Formelt en sejr for højrefløjen, men primært et nederlag for Chavez, der i tiden fremover bør føre til selvransagelse for tilhængerne af hans »bolivariske revolution«.

Polarisering

Som i de seneste ti år med præsident Chavez ved magten var også denne valgkamp præget af bitter konfrontation og uenighed om præsidentens politiske projekt. Mens Chavez og hans støtter taler om »socialisme for

det 21. århundrede«, vidtgående sociale reformer til fordel for landets fattigste og national uafhængighed fra arvefjenden USA, raser oppositionen imod kommunisme, diktatur og moralsk-religiøs forfald. Chavez-lejren består af landets fattigste og har oprindeligt rod i laget af yngre officerer, mens oppositionen er anført af de privatejede mediebaroner, arbejdsgiverforeningen Fedecamaras og de ledende katolske biskopper, dvs. hele den forsmåede højrefløj og overklasse, der traditionelt har styret landet, som de lystede. Denne højrefløj er selvfølgelig massivt støttet såvel politisk, økonomisk og militært af USA og CIA, mens Hugo Chavez bygger sin magt på landets olieindtægter – samt på en solid folkelig opbakning, der gentagne gange er ble-

vet bekræftet ved demokratiske valg. Chavez har opnået denne støtte, fordi han har brugt olieindtægterne på en række tiltag og socialreformer til gavn for de brede lag af befolkningen. Han har også opnået respekt i kraft af sin kamp imod højrefløjens klart udemokratiske sindelag – spændende fra deres politiske foragt over for fattige og arbejdere, men også imod håndfaste trusler såsom vedvarende økonomisk sabotage og deres mislykkede kupforsøg i 2002. Derfor er det også værd at bemærke, at det denne gang er Chavez' eget demokratisyn, der er kommet til debat i forbindelse med den bebudede grundlovsreform.

Socialreformer og stærk præsidentmagt

Hidtil har Chavez-tilhængerne i stor grad sat lighedstegn mellem personen Chavez og den sociale revolution, som gradvis har været i færd med at udfolde sig i Venezuela. Med præsident Chavez som en stærk mand i spidsen for revolutionen, har hans tilhængere argumenteret for flere beføjelser til præsidentmagten. De 69 reformer, der var til afstemning som en samlet grundlovspakke i december, var en klar fortsættelse af dette mønster. Dette sås allerede i selve valgkampen, hvor chavisterne gjorde spørgsmålet om ja eller nej til reformpakken til et tillidsspørgsmål omkring Chavez' person. Men det sås også i høj grad i det faktiske politiske indhold, hvor netop socialreformer stod side om side med en yderligere styrkelse af præsidentmagten. F.eks. var der forslag om en indføring af sekstimersdag, om oprettelsen af et socialt sikkerhedsnet for de millioner af venezuelanere, der står uden for den formelle økonomi, og om at nedsætte stemmeretsalderen til 16 år. Klare sociale fremskridt, der imidlertid blev koblet med en betydelig udvidelse af præsidentmagten.

Det mest omtalte forslag indbar en ophævelse af forbudet mod at sidde som præsident mere end to perioder, hvilket kritikere på højrefløj-

jen fik fremstillet som indførelse af et personligt diktatur – også selv om der stadigvæk ville være tale om regelmæssige demokratiske valg. Valgperioden ville dog blive forlænget fra de nuværende seks til syv år, dvs. et hak ekstra i forhold til den forrige udvidelse i 1999 fra fem til seks år.

Udover dette ville præsidenten også få mulighed for at indføre undtagelsestilstand på ubestemt tid og uden godkendelse fra retsinstanser; beføjelser til at oprette nye føderale territorier på bekostning af de nuværende valgte regionale og lokale myndigheder; ret til at afgøre samtlige forfremmelser inden for militæret; direkte kontrol over centralbanken og landets valutareserver – samt en hel række andre mere eller mindre vidtgående reformer i samme retning. Desuden ville der blive lagt begrænsninger på vælgergruppers mulighed for at kræve folkeafstemning om nye grundlovsændringer, kræve omvalg på visse offentlige embeder samt indkalde til ny grundlovgivende forsamling. Både Chavez og flere lokale borgmestre og guvernører er flere gange blevet udfordret ved folkeafstemninger indkaldt af højrefløj, men dette skulle der fremover lægges en dæmper på. Alle disse reformer er nu faldet som følge af valgnederlaget i december, og Chavez har erkendt sit nederlag »indtil videre«.

Kun 200.000 meldte overgang

I kampen om at tolke udfaldet af folkeafstemningen, føler højrefløj sig selvfølgelig styrket og nærmest euforiske efter mange år på defensiven. Men faktum er, at den samlede nej-fløj kun har fået 200.000 stemmer mere end de udtalte anti-Chavez-partier ved præsidentvalget for et år siden. Og størstedelen af disse kan uden tvivl tilskrives en række tidligere centrale Chavez-støtter, der meldte overgang til nej-fløj i løbet af valgkampen, hvor de gik hårdt imod forslagene om at styrke præsidentens beføjelser. Konkret er der tale om det socialdemokratiske

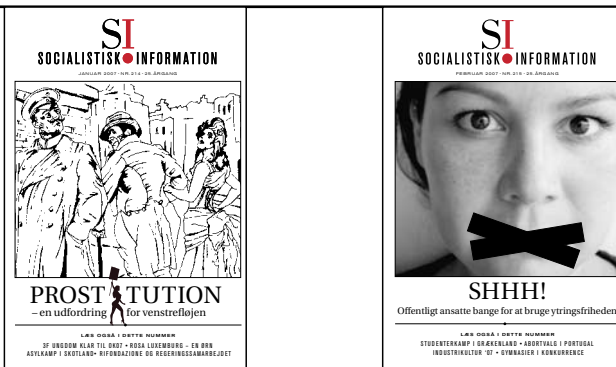
parti Podemos, der har siddet i regering med chavisterne indtil for nylig, samt den nu pensionerede general Baduel, der bl.a. har været forsvarsminister og blandt Chavez' nærmeste allierede helt fra starten. Baduel stod endda i spidsen for at bekæmpe det mislykkede militærkup i 2002. Hverken Podemos eller Baduel har dog formået at få mere end 200.000 til at stemme nej ligesom højrefløj, selv om de uden tvivl har bidraget til at få antallet af sofavælgere til at stige. Den folkelige modstand imod at være »på hold« med landets gamle udbytterklasse har helt åbenbart været for stor.

En tredje lejr

Den virkeligt interessante vælgerbevægelse er dermed de op imod 2,8 millioner mennesker, der for kun et år siden støttede Chavez ved præsidentvalget, men som denne gang valgte ikke at støtte ham i folkeafstemningen om grundlovsreformerne. Strømningen er klarest repræsenteret af den uafhængige faglige sammenslutning UNT, hvor der har været store diskussioner omkring forholdet til regeringen og hvis formand i valgkampen opfordrede til at boykotte folkeafstemningen. UNT ledes af Orlando Chirino fra oliearbejderforbundet, der flere gange åbent har kritiseret Chavez for ikke at gå langt nok i opgøret bl.a. med olieselskaberne og for at styrke præsidentmagten på en uhensigtsmæssig måde. Chirino tilhører i øvrigt det lille og uafhængige socialistparti PSR, der selv er delt på midten i synet på Chavez og hans nye »forenede socialistparti« PSUV. Med Chavez' nederlag i december oplever både UNT og PSR nu en helt ny lydhørhed over for argumenter om at bygge uafhængige og folkelige organisationer, der kan stille præsidenten til ansvar for en opposition, der både er venstreorienteret og demokratisk – og som dermed kan tilføre et nyt og reelt indhold til slagordet om en »socialisme for det 21. århundrede«.

INDEX

Socialistisk Informations artikler 2007

■ AFRIKA

Somalia: Etiopisk invasion møder modstand. Af Vagn Rasmussen. Nr. 216, marts.

Darfur: Folkemord forpligter. Af Signe Hauerberg Damkjær. Nr. 219, juni.

Egypten: Arbejderne strejker – og vinder. Af Linn Hjorth. Nr. 222, oktober.

Zimbabwe: Mugabe under pres både hjemme og ude. Af Norman Traub. Nr. 223, december.

■ ANMELDELSER

Hans Davidsen-Nielsen: En højere sags tjeneste. PET under den kolde krig. Af Mads Bruun Pedersen. Nr. 216, marts.

Stieg Larsson: »Mænd der hader kvinder«. Af Nina Trige Andersen. Nr. 217, april.

Anders Lundkvist: Bush, neokonomien og dollaren. Af Anders Hadberg. Nr. 214, januar.

Peter Øvig Knudsen: Blekingegadebanden 1 – Den danske celle. Af Nicolai Bentsen. Nr. 218, maj.

Lars K. Christensen, Søren Kolstrup og Anette Hansen: Arbejdernes historie i Danmark 1800-2000. Af Majbrit Berlau. Nr. 220, august.

Anders Laubjerg: Den store bølge. Af Ebbe Rand Jørgensen. Nr. 220, august.

Michael Moore: »Sicko«. Af Signe Hagel Andersen. Nr. 221, september.

3F-video om privatiseringer i England: Thatcherisme i slow motion. Af Mick Woods. Nr. 221, september.

■ ASIEN/RUSLAND

Sri Lanka: Offensiv mod de Tamilske Tigreskaber humanitær katastrofe. Af Åge Skovrind. Nr. 217, april.

Støt socialisterne i Filippinerne! Af SAP's Forretningsudvalg. Nr. 219, juni.

Kina: Strejkebølge mod privatiseringer. Af Eva Cheng. Nr. 221, september.

Afghanistan: En modig kvindestemme. Af Gunvor Karlström. Nr. 223, december.

Rusland: Gas og olie har skabt fremgang. Af Mikael Hertoft. Nr. 223, december.

■ EU OG KAMPEN IMOD

EU i 50 år: Lykken der forsvandt. Af SAP's Forretningsudvalg. Nr. 217, april.

Folkeafstemning om EU-traktaten! Af SAP's Forretningsudvalg. Nr. 220, august.

Alle på gaden for en folkeafstemning om EU-traktaten. Af SAP's forretningsudvalg. Nr. 223, december.

■ EUROPA

Italien: Uenighed i Rifondazione om støtte til regeringen. Af Salvatore Cannavo og Carlos Sevilla. Nr. 214, januar.

Frankrig: Venstrefløjen uden fælles kandidat. Af Åge Skovrind. Nr. 214, januar.

Skotland: Alliance mellem borgere, socialister og asylansøgere. Af Donnie Nicolson. Nr. 214, januar.

Grækenland: Studenter kæmper mod privatisering. Af Åge Skovrind. Nr. 215, februar.

Portugal: Abort eller ej. Af Alda Souza. Nr. 215, februar.

Italien: Politikerne ignorerer den offentlige mening. Af Tariq Ali. Nr. 216, marts.

Frankrig: Et ryk mod højre. Af Daniel Ben-said. Nr. 218, maj.

Italienske erfaringer med regeringsdeltagelse. Indblik. Nr. 218, maj.

Italien: Sinistra Critica opbygger antikapitalistisk alternativ. Interview med Aurora Donato. Af Örn Olsson og Nina Andersen. Nr. 218, maj.

Norge: Blandet valgresultat for rød-grøn regering. Af Bjarke Friberg. Nr. 222, oktober.

Tyskland: Die Linke – et nyt parti mellem håb og tilpasning. Af Manuel Kellner. Nr. 221, september.

Europæisk kamp om velfærd. Fokus. Af Jørgen Arbo-Bæhr. Nr. 223, december.

Frankrig: Stærk modstand mod Sarkozys dagsorden. Af Ingrid Hayes. Nr. 223, december.

■ FAGBEVÆGELSEN

Overenskomst 2007: Minimum 120 i timen! Af Christina Celeste Nielsen. Nr. 214, januar.

Overenskomst 2007: Skifteholdersarbejderne – snydt igen! Af Ebbe Rand Jørgensen. Nr. 216, marts.

Verdensoverenskomster: Et fagligt svar på globalisering? Af Ebbe Rand Jørgensen. Nr. 218, maj.

Overenskomstforliget: Begmand til ledelsen i 3F. Af Åge Skovrind. Nr. 219, juni.

»Man kan ikke organisere på benzinkort og sommerhuse«. SI-Indblik om organisering i fagbevægelsen. Af Åge Skovrind. Nr. 222, oktober.

Succesen i England. Om faglig organisering. Af Christina Celeste Nielsen. Nr. 222, oktober.

Velfærdskamp: Fagbevægelsen må støtte sine strejkende medlemmer. Af SAP's Forretningsudvalg. Nr. 220, august.

■ FJERDE INTERNATIONALE

Møde i den Internationale Komité. Af Thomas Eisler. Nr. 217, april.

Mellemøsten: En total katastrofe for imperialismens offensiv. Resolution fra Fjerde Internationale. Nr. 217, april.

International socialistisk ungdomslejr. Fotos og reportage. Af Nina Trige Andersen. Nr. 221, september.

■ FOLKETINGET, REGERINGEN OG DANSK POLITIK

Statsministerens nytårstale (første udkast). Af SAP's Forretningsudvalg. Nr. 214, januar.

Selvfølgelet støtter socialister ulovlighe-
der. Om bzatte huse. Af SAP's Forretningsud-
valg. Nr. 215, februar.

Kampen for et ungdomshus – dengang og
nu. Af Åge Skovrind. Nr. 218, maj.

Fra klimabevidsthed til klimabevægelse?
Af Finn Kjeller. Nr. 216, marts.

Alternativet til Fogh er ikke en regering
med De Radikale. Af SAP's Forretningsud-
valg. Nr. 218, maj.

Ikke for familierne, men for erhvervslivet.
Af SAP's Forretningsudvalg. Nr. 222, oktober.

■ HISTORIE OG TEORI

Rosa Luxemburg – en ørn. Af Anders
Hagström. Nr. 214, januar.

Lenin og demokratisk centralisme. Af Åge
Skovrind. Nr. 216, marts.

Kritiske noter» af Che Guevara. Af Michael
Löwy. Nr. 217, april

Rosa Luxemburg og ministersocialismen.
Af Örn Olafsson. Nr. 219, juni.

Lars K. Christensen, Søren Kolstrup og
Anette Hansen: Arbejdernes historie i
Danmark 1800-2000. Af Majbrit Berlau. Nr.
220, august.

Anders Laubjerg: Den store bølge. Af Ebbe
Rand Jørgensen. Nr. 220, august.

Klasseteori: Arbejderaristokratiet – en
myte? Af Bertel Nygaard. Nr. 220, august.

Venezuela: Udfordringen for socialismen i
det 21. århundrede. Af Stuart Piper. Nr. 222,
oktober.

■ IMPERIALISME, GLOBALISERING OG NYLIBERALISME

G8-møde 2007: Heilighedamm here we
come. Af Nicolai Willumsen. Nr. 217, april.

G8: Verdensmagt A/S. De største af de
største. Af Silvia Ribeiro. Nr. 219, juni.

Verdensbanken: Tid til at lukke butikken. Af
Damien Millet og Eric Toussaint. Nr. 219, juni.

■ KOMMUNALPOLITIK

Røde byrødder og slatne pengekas-
ser. Kommentar. Af Marie Lassen. Nr. 216, marts.

Sygehusforringelser: Det var på Frederiks-
berg. Af Ebbe Rand Jørgensen. Nr. 218, maj.

Strejker og blokader i København: Sej-
ren er hjemme! Af Ebbe Rand Jørgensen.
Nr.222, oktober.

Budgetforlig Roskilde: Skattestigning, for-
bedringer og ingen forringelser. Af Ebbe
Rand Jørgensen. Nr. 223, december.

■ KULTUR

Industrikulturens år 2007: Arbejderen på
museum? Af Bodil Rasmussen. Nr. 215, fe-
bruar.

Kunsthistorie på Arbejdermuseet. Af Bodil
Rasmussen. Nr. 215, februar.

■ KVINDER/KØNSPOLITIK/FEMINISME

Prostitution – en udfordring ofr venstre-
fløjen. SI-Indblik om prostitution. Nr. 214, ja-
nuar.

Prostitution – når alternativet er værre. Af
Nina Trige Andersen. Nr. 214, januar.

Sex-arbejdere organiserer sig internatio-
nalt. Af Vincent Clausen. Nr. 214, januar.

■ LATIN- OG MELLEAMERIKA

Venezuela: Til venstre for Chavez. Af
Bjarke Friberg. Nr. 216, marts.

Venezuela: Støtte til Hugo Chavez? Af
SAP's Forretningsudvalg. Nr. 216, marts.

Kritiske noter» af Che Guevara. Af Michael
Löwy. Nr. 217, april

Ecuador: Folkeflertal kræver radikale for-
andringer. Af Duroyan Fertil. Nr. 219, juni

Bolivia: "Vi vil have kapitalisme med en
stærk stat. Af Pablo Stefani. Nr. 219, juni.

Colombia: Broderkrig hos guerillaen. Af
Alberto Alvarez. Nr. 220, august.

Costa Rica: Folkebevægelse kan vælte fri-
handelsaftale. Af Åge Skovrind. Nr. 222,
oktober.

Venezuela: Udfordringen for socialismen i
det 21. århundrede. Af Stuart Piper. Nr. 222,
oktober.

Ecuador: Et initiativ fra Syden. Af Joan
Martinez-Alier. Nr. 222, oktober.

■ MELLEOSTEN

Iran: En islamisk »kinesisk model«? Af
Houshang Sepehr. Nr. 215, februar.

Palæstina: Vandkrisen I Gaza. Af Alice
Gray. Nr. 217, april.

Palæstina: Krisen i Gaza er »made in Is-
rael«. Af Michel Warschawski. Nr. 220, august.

Mellemøsten: En total katastrofe for
imperialismens offensiv. Resolution fra
Fjerde Internationale. Nr. 217, april.

■ MILJØ/KLIMA

Økosocialisme – der er ingen tredje vej.
SI-Indblik om klimaforandringer. Nr. 216, marts.
Af Ian Angus. Nr. 216, marts.

Fra klimabevidsthed til klimabevægelse?
Af Finn Kjeller. Nr. 216, marts.

Klima og kapitalisme: Historiens største
markedsfejl. Af Peter S. Nielsen. Nr. 221,
september.

Ecuador: Et initiativ fra Syden. Af Joan
Martinez-Alier. Nr. 222, oktober.

■ RELIGION

Marxisme og religion: Kan man være so-
cialist og muslim? Af Nina Trige Andersen.
Nr. 218, maj.

Marxisme og religion: Folkets opium? Af
Michael Löwy. Nr. 218, maj.

■ SAP

Enhedslisten ved en skillevej. Vedtaget på
SAP's landsmøde. Nr. 223, december.

TRAFIK

Byen bag bomme. SI-Indblik om trafikpolitik. Nr. 219, juni. Af Ebbe Rand Jørgensen. Nr. 219, juni.

Trafikforstoppe kræver sin løsning. Af Svend Vestergaard Jensen. Nr. 219, juni.

Billtullar, veipreisning og cogestion charge. Af Åge Skovrind. Nr. 219, juni.

UDDANNELSESPOLITIK

Brugerbetalning: Banen er kridtet op. Af Pernille Skipper. Nr. 214, januar.

Det selvejende gymnasium: Gymnasierne skal konkurrere om kunderne. Af Tim Møller Jørgensen. Nr. 215, februar.

Fælles front for ungdomsuddannelserne. Af SAP's Forretningsudvalg. Nr. 222, oktober.

SUNDHED

Sundhed til salg. SI-Indblik om sundhedspolitik. Nr. 217, april.

Kvalitetsreformen er næste skridt i markedsførelsen. Af Signe Hagel Andersen. Nr. 217, april.

Kvalitetsmålinger: Når der går selvsving i styringen. Af Annemette Isabel Nielsen. Nr. 217, april.

Det var på Frederiksberg. Om sygehusplanen for Region Hovedstaden. Af Ebbe Rand Jørgensen. Nr. 218, maj.

Gyldne tider for private klinikker. Indblik om sundhed og marked. Af Åge Skovrind. Nr. 221, september.

Michael Moores »Sicko«: Syge amerikansk tilstande. Af Signe Hagel Andersen. Nr. 221, september.

»Et afsæt for den ideologiske kamp«. Per Clausen om »Sicko«. Af Egon Alter. Nr. 221, september.

Syg profit. Af SAP's Forretningsudvalg. Nr. 221, september.

VELFÆRD OG OFFENTLIGT ANSATTE

Forsvar ytringsfriheden – brug den! Indblik om offentligt ansattes ytringsfrihed. Af John Jessen. Nr. 215, februar.

Kontrol i det offentlige: Det ikke-målbare skal gøres målbart! Af Svend Vestergaard Jensen. Nr. 215, februar.

På'en igen! Indblik om velfærdskampen. Nr. 220, august.

Velfærdskamp: Fagbevægelsen må støtte sine strejkende medlemmer. Af SAP's Forretningsudvalg. Nr. 220, august.

Fakta: Kommuneaftaler, trepartsaftaler, kvalitetsreform. Af Åge Skovrind. Nr. 220, august.

Civil ulydighed: Forældre og pædagoger siger nej til sprogtest. Af Åge Skovrind. Nr. 223, december.

VENSTREFLØJEN I DANMARK

Organisationsudvikling: Lyster og pligter i revolutionens tjeneste. Af Åge Skovrind. Nr. 216, marts.

Perspektiver for SUE. Af SAP's Forretningsudvalg. Nr. 217, april.

Sygehusforringelser: Det var på Frederiksberg. Af Ebbe Rand Jørgensen. Nr. 218, maj.

Enhedslisten tager stilling: Mod krig og regeringskompromisser. Af Janus Noack. Nr. 218, maj.

SF vil i regering – Enhedslisten vil have forandringer. Indblik om italienske erfaringer med regeringsdeltagelse. Nr. 218, maj.

Nye udfordringer for Enhedslisten. Af SAP's Forretningsudvalg. Nr. 219, juni.

Mere end et Asmaa-problem. Af SAP's Forretningsudvalg. Nr. 221, september.

Socialister skal støtte bevægelserne – ikke stemme imod dem. Af SAP's Forretningsudvalg. Nr. 220, august.

Lus mellem to negle. Interview med Asmaa Abdol-Hamid. Af Åge Skovrind. Nr. 220, august.

Enhedslisten efter valget. Indblik. Nr. 223, december.

Enhedslisten ved en skillevej. Vedtaget på SAP's landsmøde. Nr. 223, december.

Der manglede et politisk alternativ. Interview med Per Clausen. Af Åge Skovrind. Nr. 223, december.

»Mere klassekamp«. Interview med Signe Hagel Andersen. Af Åge Skovrind. Nr. 223, december.

VENSTREFLØJEN INTERNATIONALT

Italien: Sinistra Critica opbygger antikapitalistisk alternativ. Interview med Aurora Donato. Af Örn Olafsson og Nina Andersen. Nr. 218, maj.

Norge: Blandet valgresultat for rød-grøn regering. Af Bjarke Friberg. Nr. 22, oktober.

Tyskland: Die Linke – et nyt parti mellem håb og tilpasning. Af Manuel Kellner. Nr. 221, september.

England: Fornyelsen af Respect er på vej. Af Liam Mac Uaid. Nr. 223, december.

USA

Ytringsfrihed i USA: »Whistleblowers« under angreb. Af Jeff Ruch. Nr. 215, februar.

ØKONOMI

Folkekapitalisme uden folk. Af Nicolai Bentsen. Nr. 219, juni.

Boligmarkedet forgylder de ekstremt rige. Af Nicolai Bentsen. Nr. 219, juni.

Den politiske situation og vores opgaver

Vedtaget af SAP's landsmøde den 24. – 25. november 2007

1. Indledning

Vi lever – også det kommende år – i en periode med krige, statsapparater som styrker deres undertrykkelsesredskaber med henvisning til »terrorbekæmpelse«, en mere og mere åbenlyst truende klimakatastrofe, en omfordeling fra løn til profit og en fortsat udbytning af befolkningerne i den tredje verden.

Men vi oplever også:

- at der stadig oftere rejses krav om radikale indgreb mod CO2-udledningerne
- at de USA-styrede krige i Irak og Afghanistan bliver mere og mere upopulære på krigsregeringernes hjemmefronter, ikke mindst i USA
- at de nyliberalistiske projekter i Europa støder på modstand, selv når deres bannerførere har flertal i parlamenterne
- at befolkningerne i en stribe latinamerikanske lande har vendt sig mod USA-dominans og deres egne herskende klasser.

I Danmark bliver ulighederne større og større, de allerrigestes formuer eksploderer, kollektive og socialt begrundede velfærdsordninger afvikles trods samfundsmæssig rigdom og højkonjunktur, og den nuværende regering fortsætter sit snigende liberalistiske projekt uden principiel modstand fra de største oppositionspartier.

Men vi oplever også:

- at befolkningen nægter at overgive

sig til nyliberalismen og tværtimod fastholder et generelt ønske om indkomstudligning og social velfærd

- at stadig flere grupper når frem til, at de selv må organisere sig og kæmpe for at forsvare velfærden og forbedre den.

Parallelt med konkret modstand mod forskellige elementer af den nyliberalistiske politik, udvikler der sig også en mere generel ideologisk kritik af nyliberalismen: De konkrete problemer forstås af stadig flere i sammenhæng med nyliberalisme, fokus rettes mod de multinationale selskaber og andre kapitalkoncentrationer. Det er en kritik, som indeholder potentialet for en mere bevidst antikapitalisme. Og i Latinamerika er socialismen direkte sat på dagsordenen i millioner af menneskers bevidsthed.

Alligevel står vi ikke på tærsklen til en situation, hvor socialismen er det nærliggende og attraktive alternativ til den eksisterende samfundsorden. I mange lande i den tredje verden og blandt mange indvandrere og flygtninge i Europa har islamisk-religiøst definerede strømninger vundet denne position (Hamas, Hizbollah, irakiske modstandsgrupper, Hizb-ut-Tahir, Al-Qaeda) – og ofte i ekstreme reaktionære og fundamentalistiske versioner.

Vi står i en situation, hvor organiserede socialister – i Danmark: Enhedslisten og SUF – har nye mu-

ligheder, men også et stort ansvar. SAP ser det som vores opgave at bidrage til, at Enhedslisten og SUF udnytter mulighederne og lever op til ansvaret.

I denne tekst forsøger vi *ikke* at præsentere en samlet overordnet analyse af den internationale kapitalisme. Knap så ambitiøst er vi slået ned på nogle områder i klassekampen og den politiske situation, hvor vi ser vigtige udviklinger, muligheder og opgaver for revolutionære socialister i det kommende år.

Vi vil fremlægge disse ideer i diskussioner, og vi vil tage initiativ til, at opgaverne bliver ført ud i livet. Ikke fordi vi tror, at vi har udviklet en færdig masterplan. Disse ideer må afprøves og udvikles i dialog med alle andre i SUF og Enhedslisten. Men samtidig er vi overbevist om, at dialogen, politikudviklingen og aktiviteterne i de to organisationer kun kan vinde, hvis der præsenteres samlede, overvejede og strategisk funderede analyser og forslag.

2. Krig, krigstrusler og terror

Krigene i Afghanistan og Irak har skabt borgerkrigs-lignende situationer i begge lande, tusinder civile er blevet dræbt og atter tusinder drevet på flugt. Løfterne om sikkerhed, frihed og demokrati er så langt fra virkeligheden i de lande, som USA-koalitionen har invaderet under påskud om

krig mod terror, at selv de mest reaktionære høje efterhånden må indrømme den ene fejltagelse efter den anden.

Efterhånden som USA-koalitionens fiaskoer i Afghanistan og Irak bliver tydeligere, og valg nærmer sig i både USA og hos flere af Imperiets allierede, bliver behovet for en afledningsmanøvre mere og mere desperat.

Kontrol over Mellemøsten er – bl.a. på grund af olien – USA-imperialismens strategiske mål. For at nå dette mål holder de sig ikke tilbage fra militære invasioner. Men beslutningstagerne i USA må løbende gøre sig taktiske overvejelser om, hvor store politiske og militære omkostninger konkrete invasioner vil indebære.

I forlængelse af fiaskoerne i Irak og Afghanistan og den voksende modstand inden for USA's grænser vil en invasion af Iran have store omkostninger. På den anden side kan vi ikke udelukke, at den nuværende præsident og hans rådgivere vil se en invasion af Iran som en tilpas larvende desperado-handling, som kan fjerne fokus fra kaos i Afghanistan og Irak.

Proaktiv strategi

I tilfælde af en kommende krig mod Iran er det altafgørende for venstrefløjen at være pro-aktive i vores anti-krigsstrategi. En situation, hvor vi ensidigt skal argumentere imod en international militær intervention mod et af verdens mest reaktionære

og undertrykkende religiøse regimer, vil derfor blive svær at navigere i. Vi er nødt til at sætte handling bag ordene om, at demokrati skal komme gennem folkeligt krav fra neden frem for gennem bomber fra oven.

Den indlysende strategi er allerede nu at starte konkrete solidaritetsprojekter i Iran og indgå alliancer med de progressive strømninger, der ganske givet eksisterer i landet. En central udfordring i denne strategi er, at en stor del af de progressive iranere, der bor i Danmark, på grund af forfærdelige erfaringer med reaktionær islam i Iran, har udviklet et helt hysterisk forhold til religion – og derfor undsiger enhver alliance med muslimer, uanset hvor progressive de måtte være politisk. Progressive eksil-iranerne i Danmark er en del af den danske venstrefløj og en af de mest nærliggende kilder til at finde frem til konkrete grupper og bevægelser i Iran, som det giver politisk mening at støtte. Både af den grund og for at undgå at blive spændt for en islamofobisk eller kulturel relativistisk vogn, er Enhedslisten og SUF nødt til løbende at diskutere forholdet mellem marxisme, religion og feminisme og løbende udvikle nye politiske svar på de måder, forskellige grupper og individer bruger religion på.

Retssikkerhed i skred

Krigen mod terror har ikke kun bragt en rædselsfuld krigsvirkelighed til de lande, der er blevet invaderet, men har også ført til et skræmmende

skred i retssikkerheden i de lande, der hævder at være bannerførere for frihed og demokrati. I Danmark har vi f.eks. set skreddet med anti-terrorlovgivningen fra 2002 og med logningsbekendtgørelsen, der trådte i kraft i september 2007.

Logningsbekendtgørelsen hænger sammen med et EU-direktiv om lagring af data, der skal gøre det lettere for politi og efterretningstjenester at indhente oplysninger om mistænkte elektroniske kommunikation. I realiteten kan logningsbekendtgørelsen let omgås af potentielle terrorister ved hjælp af simpel teknologi.

Og politi og efterretningstjenester behøver ikke at indhente forudgående dommerkendelser for at trække data ud på borgeres tele- og internetkommunikation.

Konsekvensen bliver derfor, at politi og efterretningstjenester vil kunne indhente data på en hvilken som helst borgers elektroniske kommunikation, også selv om borgeren ikke er mistænkt for en konkret forbrydelse. Systemet åbner op for en omfattende overvågning og kortlægning af borgernes elektroniske færden, der vil kunne bruges politisk, mens det med stor sandsynlighed ikke vil have nogen som helst positiv effekt på hverken forebyggelse eller opklaring af terror eller andre alvorlige forbrydelser.

Ti års fængsel for T-shirt-solidaritet

I retssagen mod tøjfirmaet Fighters+Lovers bliver en af anti-terror-

”

Krigen mod terror har ikke kun bragt en rædselsfuld krigsvirkelighed til de lande, der er blevet invaderet, men har også ført til et skræmmende skred i retssikkerheden i de lande, der hævder at være bannerførere for frihed og demokrati.

lovgivningens mest problematiske bestemmelser afprøvet. Nemlig paragraf 114b, der åbner mulighed for straf på op til ti års fængsel for indsamling af penge eller midler til organisationer eller enkeltpersoner, der har begået eller har til hensigt at begå terror.

Fighters+Lovers har solgt T-shirts og bebudet, at overskuddet skulle bruges til at købe udstyr til hhv. PFLP's grafiske værksted i Palæstina og FARC's radiostation i Colombia. Både PFLP og FARC er på USA's og EU's terrorlister, og derfor har justitsministeren sigtet dem for brud på paragraf 114b.

Eftersom terrorlisterne ifølge en betænkning til anti-terrorlovgivningen, som Enhedslisten har været med til at stemme igennem, ikke kan bruges som juridisk bevis i sig selv, er det nu op til statsanklageren at bevise

1. At PFLP og FARC's aktiviteter kan betegnes som terrorisme, dvs. Deres brug af politisk vold er rettet mod civile og ikke står i rimeligt forhold til deres mål, og

2. At Colombia og Israel er demokratiske retsstater, der lever op til basale krav om frihedsrettigheder mm.

Forestillingen om, at den politiske diskussion om forskellen mellem terror og modstandskamp kan afgøres med jura er absurd og farlig for anderledes tænkende. Derfor skal Enhedslisten og SUF forsøge at bruge retssagen mod Fighters+Lovers til at rejse den vigtige diskussion om

legitimiteten ved anti-terrorlovgivningen og for det andet skabe kritisk opmærksomhed omkring de to stater, som USA og mange vestlige lande støtter, uanfægtet at de bryder samtlige menneskerettigheder.

Men det vil ikke ske af sig selv, og Enhedslisten kan og skal spille en afgørende rolle i at skabe fokus om denne sag. Hvis de syv T-shirt-aktivister bliver dømt, vil det få alvorlige negative konsekvenser for ikke blot de syv anklagede, men generelt for fremtidige muligheder for at lave solidaritetsarbejde med grupper, som står i opposition til den herskende dagsorden.

Venstrefløjen må kæmpe mod både:

1. Den konkrete terrorisme, der med anti-demokratisk, chauvinistisk og ofte religiøs motivation bliver begået af stater, grupper og individer mod civile, og

2. De angreb på retssikkerhed og demokratiske frihedsrettigheder som de borgerliges såkaldte krig mod terror skal forestille at legitimere. Det betyder også, at Enhedslisten skal arbejde offensivt imod forestillingen om, at en stærk personlig religiøs overbevisning (som oftest islamisk) er lig med potentielt terroristiske tilbøjeligheder. Vi skal vise, at The Clash of Civilisations er et røgslør over de virkelige modsætninger, der bunder i økonomiske og sociale klasseskel – ikke i skel mellem religiøse overbevisninger eller kulturelt, etnisk og nationalt tilhørsforhold.

Konkret skal SUF og Enhedslisten arbejde for:

- stop for militær »demokratisering« og start på opbygning af stærke civilsamfund fra neden
- økonomiske ressourcer til krig overføres gradvist til prioritering af social udvikling,
- afvikling af overvågningsstrategier i forhold til almindelige borgers færden i den fysiske og virtuelle verden
- konkrete initiativer og aktioner, der udfordrer den eksisterende anti-terrorlovgivning nationalt og internationalt
- at udvikle og promovere Open Source-teknologi, der giver borgerne mulighed for at omgå elektronisk og fysisk overvågning.

Vi er først nu ved at nå et vendepunkt, hvor flertallet begynder at forholde sig kritisk til krigen mod terror, med dertil hørende overgreb på grundlæggende frihedsrettigheder og retssikkerhed. Frygten for terror er ikke længere per automatik et neutraliserende middel mod kritik af den stigende overvågning og kriminalisering af solidaritetsarbejde.

Enhedslisten og SUF skal fortsætte arbejdet med konkrete initiativer og aktioner, der fastholder kritikken af den stigende overvågning og vigende retssikkerhed, indtil vi har en situation, hvor vi kan kræve et egentligt opgør med det groteske magtmisbrug fra økonomiske og politiske magthaveres side. Samtidig skal vi i vores politiske argumenter

og konkrete arbejde fastholde fokus på de reelle modsætninger i samfundet, der går mellem sociale, politiske og økonomiske klasseskel snarere end religiøse, kulturelle og etniske forskelle.

3. Klimakrisen

Klimaforskernes konklusioner er stadig mere sikre og stadig mere alarmende: Stop for væksten i drivhusgasudledninger inden syv-otte år og derefter kraftig nedbringelse af udslippene af CO₂ og andre drivhusgasser. Ellers er verden uafvendeligt på vej mod et selvforstærkende klima-kaos.

Alt tyder desuden på, at det bliver de afhængige lande i Syd, der bliver hårdest ramt af klimaforandringerne, selv om det hidtil har været de dominerende lande i Nord, der har udledt størstedelen af drivhusgasserne. Vi ser allerede eksempler på, hvordan klimaforandringerne fører til forværring af de tropiske storme, oversvømmelser, øget ørkendannelse, skovdød m.m.

Der er ikke tale om trusler om mulige ulykker, som dengang folk gik på gaden mod indførelse af atomkraft eller mod opstilling af atomreaktorer. Den katastrofe, vi har at gøre med nu, er ikke blot mulig. Den er sat i værk, og kun med radikale ændringer i produktion og forbrug kan vi forhindre, at den kommer til udfoldelse. Denne menneskeskabte

klimakatastrofe er hjulpet frem af kapitalismen. Kapitalismens trang til profit er således ikke kun ødelæggende for mennesker, der lever under de kapitalistiske udbyttningsforhold. Den har ligeledes en stor ødelæggende effekt på miljøet og ikke mindst klimaet.

Hver dag fældes regnskoven, kvælstof udledes fra landbruget, industrien producerer kemisk affald og globaliseringen har øget den olie-drevne transport over hele kloden. Og det er ikke i de private selskabers interesse at modvirke tendensen; det ville nemlig gå ud over profitten.

Imens nærmer massive miljødelæggelser som følge af menneskeskabte klimaforandringer sig med faretruende hast. Det har haft en dobbeltsidet effekt. På den ene side har problemets fremskredne udvikling tvunget de ansvarlige politikere til at påtage sig en grønnere politik, mens det på den anden side har givet momentum til en ny måde at udvikle selvsamme politikeres nyliberale dagsorden.

Det er tydeligt, at den offentlige vilje til at sænke CO₂-udledninger og generelt bevare og forbedre miljøet omkring os er større end nogensinde. I mange lande dukker nye klimabevægelser op og i flere lande har klimademonstrationer trukket tusinder af mennesker på gaden.

Men det bliver også i stigende grad tydeligt, at denne bevægelses krav kolliderer med de mest fundamentale behov for markedets udvikling

– og sågar med den måde, som vi, i Vesten, organiserer vores liv på. Af denne grund bliver det stadig sværere at se, hvordan de internationale institutioner – som i overvejende grad styres af disse lande – skulle have realistiske bud på, hvordan vi afværger en klimakatastrofe og bevæger os imod et mere bæredygtigt samfund.

Meget af den politik, der i øjeblikket udvikles på området, handler da også om, hvordan vi kan forbruge os til en bedre verden, men dermed overser man netop det centrale problem i miljødebatten – at det netop er væksten i det materielle forbrug, der har bragt os i den situation, vi er i i dag.

Folk, der argumenterer for, at klimakrisen kan overvindes inden for det nuværende systems rammer, er altså i bedste fald naive, i værste fald forsøger de med fuldt overlæg at blæse et tykt røgslør over det kapitalistiske markedes indre logikker.

Klimakrisen som argument for nyliberalismen

Efterhånden som klimakrisen ikke længere kan holdes skjult, og fremtrædende internationale politikeres melder ud om behovet for en kamp mod klimaforandringer, har regeringen valgt en anden metode. Klimaet skal bruges som argument for nedskæringer, markedsstyring og imperialismen.

Vedtagelsen af VK-regeringens skattepakke fra 2007 indebærer en

”

Venstrefløjen må gå forrest i kampen
for bæredygtighed med krav om
kollektive løsninger og krav om en
solidarisk og helhedsorienteret klimapolitik.

stigning i de grønne afgifter over en bred kam. Det rammer ikke mindst i de offentlige institutioner, og en direkte modregning i institutionernes tilskud vil sandsynligvis blive en realitet.

På den måde er »miljøhensynet« fra VK-regeringen i virkeligheden et dække for at skære ned i den offentlige sektor. Ligeledes lægger det nye regeringsgrundlag op til en asocial skattereform, der flytter byrderne fra marginalskat på løn til generelle grønne afgifter.

Endelig har regeringen gennem sine seks år ved magten brugt tiden på at købe CO₂-kvoter, i stedet for at nedbringe Danmarks egen udledning. Udledningen er i perioden steget. De berygtede kvoteordninger, der blev indført med Kyoto-aftalen og som stadig står ved magt, har ført til, at Vestens samlede miljøgæld er blevet tørret af på den tredje verden.

Netop det aspekt af klimaproblemet bliver da også overset af mange, men alt tyder på, at det bliver den tredje verden – som har mindst ansvar for den forurening, der har ført dertil – vil blive hårdest ramt af klimaforandringerne.

Vi er allerede begyndt at se eksempler på, hvordan klimaforandringerne fører til forværring af de tropiske storme, udvidet ørkendannelse og skovdød, denne tendens vil efter alt at dømme fortsætte. Hvad mere er, så truer den fortsatte jagt på fossile brændstoffer med at destruere uerstattelige naturområder, ikke blot

i Syden, men med regeringens vel-signelse også på Arktis.

Udfordringer og muligheder

Meningsmålinger viser, at en stor del af befolkningen anser klimaforandringerne for det globale problem, som er allervigtigst at gøre noget ved, og den offentlige vilje til at sænke CO₂-udledninger og forbedre miljøet er større end nogensinde. I mange lande dukker nye klimabevægelser op, og i flere lande har klimademonstrationer trukket tusinder af mennesker på gaden. Det kan og skal også ske i Danmark i de kommende måneder og år.

Klimaspørgsmålet er så presserende, at mange uden tvivl i første omgang håber på løsninger inden for det nuværende systems rammer.

Men jo mere man engagerer sig i klimaspørgsmålet, desto tydeligere bliver det, at effektive tiltag ikke er mulige uden indgreb i det »frie« marked og store private selskabers magt. For eksempel er der brug for massive offentlige investeringer og for demokratisk kontrol med energisektoren og de forurenende virksomheder.

Derfor kan brede mobiliseringer for klimaet blive en afgørende mulighed for at styrke de antikapitalistiske kræfter.

Venstrefløjens ansvar

Venstrefløjen må gå forrest i kampen for bæredygtighed med krav om kollektive løsninger og krav om en

solidarisk og helhedsorienteret klimapolitik.

Enhedslisten skal fastholde kravet om, at energisektoren naturligvis skal være under demokratisk politisk kontrol. Og vi skal udstille, når Anders Fogh og Angela Merkel græder krokodilletårer over den smeltende havis på Grønland, mens Helge Sander med dollartegn i øjnene fornøjer sig med neo-koloniale ambitioner om at tømme Arktis undergrund for fossile brændstoffer.

Men Enhedslisten må også forholde sig til, at fattige samfund som f.eks. det grønlandske ser olie- og gasindustri som en mulig løsning på økonomisk afhængighed. Derfor skal Enhedslisten arbejde for, at grådige, forurenende stater og profitindustrier kompenserer fattigere lande som Grønland, Ecuador og Nigeria for at lade deres olie og gas blive i undergrunden, i stedet for at pumpe det op til skade for det lokale miljø og det globale klima.

Lokalt skal kampen for bæredygtig miljøpolitik føres med kollektive krav om mere og bedre offentlig trafik, økologiske madordninger i offentlige institutioner osv. – ikke med individuelle påbud til den enkelte forbruger om at købe sig til et bedre klima i supermarkedet.

Den bevidsthed, som også de borgerlige mainstreammedier har været med til at opbygge omkring omfanget af de globale miljøproblemer, og de mange ad-hoc-bevægelser, der er opstået omkring lokale miljøproble-

mer, kan bruges til at skabe basis for radikale krav om demokratisk kontrol med forurenende virksomheder, krav om nye kollektive trafikløsninger samt en klimapolitik, der er solidarisk med lande, der kæmper for at nå op på en vestlig levestandard.

Venstrefløjen må gå forrest i kampen for bæredygtighed med krav om kollektive frem for individuelle løsninger og krav om en solidarisk og helhedsorienteret klimapolitik.

Konkret skal vi arbejde for at orientere Enhedslistens klimapolitik omkring:

- afsløring af klimakrisen som dække for en nyliberal politik
- demokratisering frem for liberalisering af energisektoren
- afvikling af kvoteordningen, der ikke løser klimaproblemer globalt, men tillader rige stater og virksomheder at betale sig fra sit ansvar
- omlægning af de grønne afgifter, så et lavt forbrug slet ikke beskattes, mens et højt forbrug beskattes hårdt
- udbygning af den kollektive trafik og samtidig afvikling af individuelle forurenende transportløsninger
- omdirigering af de midler, der i dag er afsat til at forske i udvinding af fossile brændstoffer, til forskning i vedvarende energi
- omlægning til vedvarende energi og udvidelse af arealer med skov og regnskov
- stop for åbning af nye depoter

med fossile brændstoffer og afvikling af udvindingen på den eksisterende kompensation til de fattige lande, som er afhængige af indtægter fra salg af f.eks. olie og gas

- økologiske indkøbsordninger i alle offentlige institutioner
- omlægning af fødevareproduktion til økologisk landbrug, samt mere bæredygtig ernæring med mere grønt og mindre kød
- afvikling af EU's landbrugsstøtte, der fører til ophobning af fødevarer i vesten og ødelægger grundlaget for levedygtigt landbrug i fattige lande.

For at mobilisere bred folkelig støtte til en radikal klimapolitik er det vigtigt, at grønne afgifter er progressive, og at indgreb over for klimaskadeligt forbrug ledsages af reelle alternativer, f.eks. når det gælder busser og tog i stedet for biler og fly.

Klimatopmødet i Danmark 2009

Danmark skal være vært for et internationalt klimatopmøde i december 2009, og den borgerlige regering er allerede i fuld gang med hykleriske prestigeprojekter, der skal give indtryk af en grøn samvittighed.

Danmark er målt per indbygger et af verdens mest CO₂-forurenende lande. Det må høre op, for bevarelsen af livsbetingelserne på jorden kræver en verdensomspændende indsats, hvor de største forurenere må gå forrest.

Men også fordi det spiller en afgørende rolle i de internationale klimaforhandlinger, om nogen viser, at de vil og kan.

Med klimatopmøde i København kan det pludselig få en global betydning, hvad et lille land gør for at begrænse sine udslip.

Men hvad er det, VK vil vise frem ved denne afgørende forhandling?

Regeringen har været en klimapolitisk skandale de første seks år, og dens ageren viser fortsat, at kravet om øget vækst har forrang frem for sikring af en beboelig klode. Vindkraftudbygningen er blevet bremset, mens bil- og flytrafik er blevet fremmet. I 2006 steg CO₂-udslippet ligefrem. Regeringen lægger an til, at Danmark i vidt omfang opfylder Kyoto-målene for 2012 ved at købe CO₂-kvoter i andre lande i stedet for at nedbringe Danmarks egen udledning.

Det dårlige eksempel, som regeringen dermed har lagt an til, risikerer at bidrage til en fiasko for klimaforhandlingerne i København: Skulle fodslæbende sværvægtene som USA og Kina lade sig overbevise om skrappe CO₂-mål i København, hvis ikke engang værtslandet går foran med ægte og vidtgående reduktioner?

Derfor må enhver anledning benyttes for at kræve VK-regeringen og dens politik skiftet ud. Hvis Danmark skal blive et godt eksempel i 2009 og fremover, må vi have en ny regering, der sætter alt ind på at minimere vores energiforbrug, fremme

”

Det er en af de vigtigste opgaver for socialister i den kommende periode at sikre, at EU-traktaten kommer til folkeafstemning.

de mest klimavenlige transportformer og erstatte de fossile brændsler med vedvarende energi.

Folkelig mobilisering

Klimatopmødet i København er en oplagt anledning til at opbygge en bred bevægelse for reelle indgreb mod drivhusgasser i stedet for de borgerliges hykleriske lappeløsninger.

Men det kræver, at Enhedslisten og SUF tager politisk og organisatorisk ansvar for at udvikle bevægelsen.

Hvis der skal skabes maksimal styrke og dynamik bag kravene om en økologisk omlægning, må vi sætte ind med organisering og aktiviteter på flere niveauer:

- Forslag og diskussioner i fagforeninger, elev- og studenterorganisationer osv.
- Nye græsrodsbevægelser på klimaspørgsmålet.
- Initiativer på specifikke spørgsmål, som f.eks. nye motorveje og motorvejsbroer.
- Brede demonstrationer.
- En klima-koordinering af miljøorganisationer, partier, ungdomsorganisationer, fagforeninger, uddannelsessøgendes organisationer m.m.
- Klimaforslag i Folketinget og kommunerne.

Et massivt folkeligt pres vil være nødvendigt for at gennemtvinge internationale klimaaftaler, der er tilstrækkelig vidtgående og omfattende.

På alle niveauer må klimaindsatsen bygge på:

- Målet om at reducere drivhusgasudledningerne så meget og så hurtigt, at vi undgår 2 graders global opvarmning i forhold til før industrialiseringen.
- Princippet om alles lige (lille) ret til at belaste klimaet
- Midler, som mest effektivt beskytter klimaet uden sociale og økologiske skadevirkninger, først og fremmest omlægning til vedvarende energi og reduktion af energiforbrug og -spild.

4. To EU-kampagner: For en folkeafstemning og for et Nej

For en folkeafstemning

Da EU-grundloven i 2005 blev afvist af de franske og hollandske befolkninger, blev det nyliberale EU-projekt sendt til tælling. Imidlertid har hverken regeringerne, bureaukratiet i Bruxelles eller storkapitalens lobbyorganisationer opgivet drømmen om et nyliberalt EU. Derfor har man nu lanceret EU-forfatningen light, der har omkring 95 % samme indhold, som den forfatning, der blev stemt ned i 2005.

Ganske vist har Sarkozy i den nye traktat fået strøget de åbenlyse nyliberale målsætninger om prisstabilitet og konkurrenceevne nogle steder i teksten. Men de nyliberale visioner er intakte.

Men denne gang vil de europæiske regeringsledere ikke lade sig stoppe af folkelig modvilje. Derfor forsøger

de nu febrilsk at undgå folkeafstemninger om den nye traktat. Uanset om traktaten juridisk set indebærer suverænitetsafgivelse eller ej, har den så drastiske konsekvenser for befolkningen, at det er et elementært demokratisk krav, at den bliver sat til folkeafstemning.

Derudover er en folkeafstemning den bedste mulighed for, at vi kan afsløre traktaten – og dermed hele EU-konstruktionen – som det kapitalistiske og i øjeblikket nyliberalistiske redskab, den er – og tildele denne politik og dermed systemet et nyt nederlag.

Det er derfor en af de vigtigste opgaver for socialister i den kommende periode at sikre, at EU-traktaten kommer til folkeafstemning. Det er ikke en umulig opgave, fordi vi ikke står alene med dette krav. Andre EU-modstandere støtter det. EU-tilhængere i arbejderbevægelsen (hele SF og dele af SD) støtter det – samt en mindre del af de borgerlige EU-tilhængere (Ny Alliance).

Den bedste mulighed for at opnå en folkeafstemning er ved at mobilisere på et rent demokratisk grundlag: Det er befolkningens demokratiske ret at få mulighed for at stemme om så vidtgående en ændring af det politiske system, suppleret med argumentet om, at regeringens uvilje mod folkeafstemninger viser, at de ikke har tillid til deres projekt. Det rammer både kernen i problemet og skaber den bredest mulige opbakning.

Parallelt kan Enhedslisten og

andre socialister naturligvis argumentere mod traktaten ud fra dens indhold, men det vil stå i baggrunden, indtil folkeafstemningen er en kendsgerning, og vi skal gennemføre en Nej-kampagne.

Vi vil arbejde for, at SUF og Enhedslisten bidrager til kampagnen for at få en folkeafstemning ved at støtte underskriftsindsamlinger og demonstrationer. Det er en opgave, som fortsætter, også efter, at regeringen eventuelt har erklæret, at der ikke kommer en folkeafstemning.

For et Nej

I det øjeblik, at vi får en folkeafstemning, skifter opgaven karakter og bliver stærkt politiseret. Som de franske og hollandske folkeafstemninger viste, vil et Nej til traktaten reelt være en sejr i kampen mod nyliberalismen.

For at opnå et Nej-flertal er det nødvendigt, at alle, der er kritiske, stemmer nej – uanset politisk holdning og uanset motivation for Nej. Mange på venstrefløjen, herunder også mange i Enhedslisten, drager den konklusion, at vi bedst opnår et nej ved at etablere en fælles kampagne for alle traktatmodstandere.

Intet kunne være mere forkert. En kampagne for alle traktatmodstandere må nødvendigvis indskrænke sig til de argumenter, alle kan blive enige om. Det kan blive svært overhovedet at finde noget at være enige om, bortset fra en forholdsvis abstrakt modstand mod centralisering

og for, at Danmark ikke påtvinges beslutninger fra EU.

De demokratiske argumenter er væsentlige, også for venstrefløjen. Men disse alene overbeviser ikke nødvendigvis folk, der er globalt orienterede og socialt og miljømæssigt bevidste. Her er et enormt potentiale for Nej-stemmer fra folk, der normalt stemmer på EU-partierne SF og Socialdemokraterne. Dem er det især Enhedslistens og SUF's opgave at vinde for et Nej, men også Folkebevægelsen kan blive et aktiv i dette arbejde, hvis de vælger denne kurs.

Men vi kan ikke vinde denne gruppe for et Nej, med mindre vi giver dem reelle argumenter, nemlig at traktaten vil gøre EU endnu mere nyliberalistisk, asocial, miljøskadelig og stormagts-imperialistisk. Sådant en kampagne kan Enhedslisten og SUF (og forhåbentlig Folkebevægelsen) køre, men ikke, hvis vi skal gøre det sammen med borgerlige og højrenationalistiske traktatmodstandere.

Derfor vil vi arbejde for, at Enhedslisten, SUF og Folkebevægelsen fører en kampagne omkring især disse temaer:

- **Privatisering og deregulering**
  - EU-traktaten har stadig sin socialt uansvarlige, dvs. nyliberale side. Det betyder på den ene side privatisering eller liberalisering af forskellige offentlige sektorer – senest af postvæsenet i EU og tidligere energiområdet. Dertil kommer deregulering af statslige kontrolforanstaltninger – bl.a. ift.

multinationale selskaber, direkte investeringer mv., der underminerer lønarbejdernes kollektive rettigheder og vilkår.

- **Miljø/klima** – er stadig mere end utrolig underprioriteret. Udviklingen af varernes fri bevægelighed forvaltes stadig som udvidelse af vejnettet, der fremmer bil- og lastbiltrafikken. De mere bæredygtige kollektive trafikformer er ikke en del af det indre markeds udfoldelse. Der er ingen åbne intentioner om i større grad at modvirke klimakatastrofen.
- **Militarisering og oprustning** – EU-traktaten kræver forøgelse af medlemslandenes militære kapacitet. På sigt vil opbygningen af en virkelig selvstændig imperialistisk superstat muliggøres med denne del af traktaten.
- **Retssikkerhed** – Retssikkerheden trues med prioriteringen af EU's terrorlister. Terrorbekæmpelsen truer på afgørende måde muligheden for solidaritetsarbejde, som fx i den nuværende sag mod Fighters+Lovers, og underminerer demokratiske borgerrettigheder.

5. Velfærd kontra nyliberalisme

Regeringens dobbeltstrategi

Regeringen har siden sin tiltræden i 2001 ført en konsekvent dobbeltstrategi. På den ene side giver regeringen store engangsbeløb til velfærdstiltag, når befolkningens protester bliver for

”

Befolkningen vil have mere og bedre velfærd. På den baggrund opgiver befolkningen gerne marginale skattelettelser.

højlydte. På den anden side fører regeringen en nyliberal klassepolitik, hvor omfordeling til de rigeste gennem skattestoppet, markedsgørelse og deregulering af den offentlige sektor er de centrale elementer i strategien.

Centralt i denne strategi står udliciteringen af de offentlige velfærdsopgaver. Hos regionerne er sygehuse regerings næste store projekt. Implementeringen af statsfinansieret kapitalisme gennem pengene-følgerborgeren, hvor folk kan tage statens penge med over i finansieringen af private behandlinger, underminerer hele behandlingssystemet.

Uddannelsessektoren har også været gennem maskinen. Gymnasierne er kraftigt forandret mod stadig mere marked bl.a. med overgangen til selveje. Nu står universiteterne for tur, hvor regeringen vil afskaffe den fri uafhængige forskning og indføre eliteuddannelser. I forvejen har man allerede indført en ledelsesstruktur, der gør op med den professionelle selvregulering og i stedet har importeret erhvervslivets topfolk, der nu udgør et flertal i universitetsbestyrelserne.

Samtidig har Strukturreformen banet vejen for, at regeringen kan øge presset på kommunernes udlicitering af opgaverne, og kvalitetsreformen muliggør nu indenrigsministerens direkte intervention i kommunernes udbudsregler.

Regeringen vil ved lov tvinge kommunerne til at sætte 25 % af deres opgaver i licitation.

Samtidig vil regeringen ændre den kommunale styringslov, så Karen Jespersen kan fastsætte reglerne for beregningen af det offentlige kontrolbud – dvs. kommunens eget bud på den konkurrenceudsatte opgave. I praksis betyder det, at det offentlige mister muligheden for at være konkurrencedygtige på de udliciteringsopgaver, som sættes ud.

Under alle omstændigheder er de 25 % et mål for opgaver, der skal udliciteres, ikke for, hvor meget der skal udbydes. Det kan betyde, at hvis kommunen vinder en licitation, vil den være forpligtet til at udbyde en anden opgave.

Regeringen vil altså *tvinge* kommunerne til at udlicitere mere. Baggrunden er, at kommunerne af sig selv simpelthen ikke udliciterer nok – derfor må det kommunale selvstyre brydes.

Internt i det offentlige system indføres stadig mere kontrol og overvågning, der skaber et nyt bureaukrati. De ansatte skal løbe stadig hurtigere, og servicen forringes i takt med undermineringen af arbejdsvilkårene. De offentligt ansattes løn er nu så underudviklet, at Finansministeren må skjule det med forkerte tal. Specielt de kommunalt ansatte med kortest uddannelse er hårdt ramt.

Velfærd som murbrækker

Imidlertid er konsekvenserne af regeringens dobbeltstrategi, hvor den maskerer sin langsigtede, snigende liberaliseringspolitik med engangsf-

nansierede velfærdstiltag, blevet langt mere synlige for den danske befolkning.

Ikke mindst i lyset af de seneste udspil med *2015-planen* og *Kvalitetsreformen*, hvor skattelettelser favoriserer de rige, samtidig med at forringelserne står i kø for at vælte regionernes og kommunernes økonomi og velfærdsservice.

Når kommunerne ikke har udliciteret mere end tilfældet er, så skyldes det ikke mindst, at befolkningen reagerer mod den nyliberale kerne i den borgerlige regeringens politik. Befolkningen vil have mere og bedre velfærd. På den baggrund opgiver befolkningen gerne marginale skattelettelser.

Velfærdsprotesterne 17. maj i 2006 var et udtryk for at befolkningen vender sig mod regeringens politik. Det samme er sosu-assistenternes omfattende strejker i foråret/sommeren 2007.

De københavnske forældrebloker af daginstitutionerne i efteråret 2007 vidner ligeledes om tendensen i befolkningen – der skal flere penge til velfærd.

Derfor var det også både en taktisk og politisk fejl, at fagbevægelsen valgte at underskrive resultatet af trepartsforhandlingerne. Det gav Fogh et godt kort på hånden, som han benyttede ved flere lejligheder i valgkampen. Dertil kommer at OK-08 tegner til at blive en smagsprøve på styrkeforholdet i klassekampen, idet flere fagforbund er klar til at

stille krav om en markant rammeudvidelse, og en del fagforeninger har brugt efterårets generalforsamlinger til at diskutere storstrejke med medlemmerne.

Antallet af deltagere i demonstrationerne den 2. oktober i år holdt samme niveau som året før. Når man tager i betragtning, at der ikke var en konkret lov, et indgreb, en nedskæring eller en plan at demonstrere imod, er det i sig selv en succes, at så mange kunne mobiliseres.

Sidste år konkluderede vi, at velfærdsbevægelsens demonstrationer mobiliserede store dele af arbejderklassen, men ikke som klasse, ikke kollektivt. Deltagerne kom stort set som individer, ikke sammen med kolleger eller med deres fagforening.

I år var der et lille fremskridt på dette område, fordi rigtig mange identificerede sig som FOA og 3F-medlemmer, og en del kom også gruppevis, ikke mindst sosu-assistenterne. Men demonstrationerne var stadig ikke forberedt gennem arbejdsplads- og fagforeningsmøder, der var stadig ingen selvstændig til-lidsmandsorganisering, og der var ingen muligheder for, at deltagerne kunne gøre status kollektivt efter demonstrationerne.

Samlet set tjente 2. oktober-demonstrationerne det meget væsentlige formål at holde velfærdsbevægelsen i live og forberede de offentliges overenskomstkamp i 2008.

Vi kan også forvente spontane protester i kommunerne, når budget-

besparelserne føres ud i livet i løbet af 2008. Regeringens valgløfte om, at den ikke vil gribe ind over for de kommuner, der har brudt kommuneaftalen, kan fungere som en opmuntring for de grupper, der vil bekæmpe nedskæringer i de kommuner, som overholdt de statsligt dikterede økonomiske rammer.

Studenterbevægelsen

Unge er ofte hurtigst til at komme på gaden, og ungdommens organisationer kan og skal derfor være blandt de drivende kræfter i velfærdsbevægelsen. Studenterbevægelsen har gennem de sidste ti år udviklet sig en progressiv retning, og har flere års erfaringer med aktivistisk kamp fra STOP NU over Bevar Gruppeeksamen til 17. maj i frisk erindring.

De institutionaliserede bureaukrater i studenterbevægelsen er dels under pres nedefra og dels ved at blive skiftet ud med nye generationer, der har mere konkret kamperfaring. Det betyder ikke, at studenterorganisationerne af sig selv vil sikre forankring blandt almindelige studerende og gå på gaden, når det er nødvendigt – det kræver kontinuerligt benarbejde fra Enhedslisten og SUF's aktivister.

Organisationer som Erhvervsskolernes Elevorganisation, Danske Gymnasieelevers Sammenslutning og Danske Studerendes Fællesråd samt sygeplejerske- og pædagogstuderende mobiliserede bredt til velfærdsdemonstrationerne 17. maj.

2. oktober gik de igen på gaden, og DGS organiserede flere gymnasiebesættelser op til Folketingets åbning. Demonstrationerne 2. oktober blev brugt til at samle og styrke elev- og studenterbevægelsen gennem ikke mindst en række for-demonstrationer, hvor studenterbevægelsen viste sig som en selvstændig og stærk del af den samlede velfærdsbevægelse.

For DSF blev 2. oktober brugt til en samling og venstredrejning, hvor placeringen af studenterpolitikken som en integreret del af velfærdsbevægelsen blev cementeret. Et element i cementeringen betyder, at det ikke længere er en diskussion, om man samarbejder med arbejderbevægelsen, men snarere på hvilken måde.

Processen omkring 2. oktober var på den måde med til at radikalisere bevægelsen og tiltrække nye aktive. Samlet set står studenterbevægelsen nu stærkt på en velfærdsdagsorden, og slaget om bevægelsens overordnede udviklingsretning er vundet.

Også internationalt er der røre blandt studerende, og i oktober blev det tredje European Student Social Forum afholdt i Athen under parolerne fra den såkaldte Bakaiku Deklaration, der går imod kommercialiseringen af uddannelsessystemet og arbejder for et demokratisk organiseret, internationalt orienteret, uafhængigt uddannelsessystem med lige adgang for alle.

Danmark har endnu ikke været direkte involveret i initiativet. Enhedslisten og SUF skal arbejde for at

Vi skal i den kommende periode arbejde for, at SUF og Enhedslisten prioriterer velfærdskampen og arbejder for en udvikling og radikalisering af velfærdsbevægelsen med udgangspunkt i lokale aktiviteter.

danske studerende bliver involveret i mobiliseringen og politikudviklingen omkring European Student Social Forum, fordi mange af de forringelser, vi ser i det danske uddannelsessystem, kan spores direkte tilbage til EU-strategier og -direktiver. Derfor er det nødvendigt at organisere kampen for et bedre uddannelsessystem på tværs af nationale grænser, og der kan Enhedslisten og SUF spille en vigtig rolle.

Modstanden og vores opgaver

Udviklingen af en egentlig bredt forankret modstand mod regeringens overordnede politik tegner sig derfor i den kommende periode. Det er en modstand, der ideologisk set har udgangspunkt i en politisk modstilling af »offentlig vs. privat« – af velfærd over for marked.

Den politiske situation har skabt grobunden for en skærpet kamp mod regeringen, der kan føre til dens fald. Der er åbninger i velfærdskampen, som kan blive afgørende for et større folkeligt pres for at afsætte regeringen.

De store demonstrationer 2. oktober viste bevægelsens fortsatte styrke. Udfordringen for venstrefløjen går derfor gennem arbejdet med at udvikle og radikaliserer denne velfærdsbevægelse.

Regeringens liberaliseringsstrategi fokuserer meget klart på kommunerne og regionerne. Det er derfor lokalt i kommunerne og regionerne, at kampen mod regeringen først og fremmest kommer til at foregå.

Vi skal i den kommende periode derfor arbejde for, at SUF og Enhedslisten prioriterer velfærdskampen og arbejder for en udvikling og radikalisering af velfærdsbevægelsen med udgangspunkt i lokale aktiviteter:

- samlet og koordineret at gå ind i velfærdsbevægelsen – netværk blandt medlemmer inden for samme sektor og/eller fagforening er første skridt
- deltage i opbygningen af selvorganiserede aktionsgrupper på arbejdspladser, på institutioner og på uddannelsessteder
- aktivt at tage ansvar for den demokratiske organisering af bevægelsen – opgør med bureaukrati og korridoraftaler
- arbejde for, at fagbevægelsen bliver en aktiv del af kampen for velfærd og modvirke, at socialdemokraterne tager luften ud af bevægelsen som ved 17. maj-demonstrationerne 2006
- tage initiativ til aktioner – og mobilisere til fremtidige demonstrationer
- bruge poster i kommunalbestyrelser til at fremme det kommunale oprør mod regeringen
- fremføre radikaliserende krav, som fx regeringens afgang
- modvirke at socialdemokraterne dræber bevægelsen som ved 17. maj demonstrationerne 2006
- erklære åben støtte til bevægelserne fra Folketinget
- arbejde for, at bevægelsen i Danmark opbygger politiske og orga-

nisatoriske koblinger til lignende bevægelser i andre lande, og at den danske venstrefløj koordinerer kampe og udveksler erfaringer internationalt.

6. Overenskomsten 2008

De offentlige overenskomstforhandlinger i 2008 vil efter alt at dømme blive en styrkeprøve mellem arbejderklassen og borgerskabet, formidlet som en styrkeprøve mellem de offentligt ansatte og regering og kommunalbestyrelser – af mange grunde:

For det første er de offentligt ansatte – især de lavtlønnede af dem – blevet overhalet lønmæssigt, både af samfundets rigeste og af ansatte i den private sektor. Samtidig er de blevet presset af effektiviseringer og underbemanding.

For det andet er de bevidste om det og har store forventninger til, at overenskomstforhandlingerne skal give resultater.

For det tredje har først daginstitutionspersonalet og senere sosu-assisterne med deres aktioner sat strejker på dagsordenen som et muligt kampskridt.

For det fjerde har de offentligt ansatte en stor opbakning fra resten af befolkningen. Der eksisterer en stor forståelse for deres forhold, en reel solidaritet og en erkendelse af, at det kan blive svært at få personale nok i den offentlige sektor, hvis ikke de ansatte får bedre forhold.

For det femte afviser regeringen indtil videre pure at give lønforbedringer, og de holder kommunerne i så stram snor, at de ikke kan give indrømmelser af betydning.

De offentligt ansattes forbundsledelser er i en presset situation. På den ene side fornemmer de klart medlemmernes forventninger.

På den anden side er det afgørende for dem at fremstå ansvarlige over for regering og borgmestre. De vil for næsten enhver pris fastholde det gode samarbejde med dem, og de prøver at undgå strejker, som de ikke kan styre, og som risikerer at sætte spørgsmålstejn ved deres berettigelse som forbundsledelser.

Det har givet sig udslag i advarsler fra forbundsledelser (og fra socialdemokratiske politikere) til medlemmerne om ikke at stille urealistiske krav. Samtidig har det betydet splitelse mellem fagforeningslederne, alt efter hvor pressede de hver især er fra deres medlemmer.

Alt tyder derfor på, at de offentligt ansatte, som er parate til at slås for deres krav, vil stå over for en socialdemokratisk strømning i og uden for fagbevægelsen, som vil give bevægelsen lidt medløb, men først og fremmest forsøge at bremse den. Men samtidig vil mange menige socialdemokratiske vælgere blandt de offentligt ansatte og faglige tillidsfolk længere nede i systemet støtte vidtgående overenskomstkrav og ønsket om at strejke for dem.

Det er en afgørende opgave for

venstrefløjen at vise, at der er et alternativ til blokken af socialdemokratiske faglige og politiske ledere. Det er en særlig opgave at udvikle et sammenhold mellem de forskellige grupper af offentligt ansatte – på tværs af fag og ansættelsessted. Dette skal sikre, at de offentlige arbejdsgivere ikke kan spille den ene gruppe ud mod den anden. Dette bør være et hoved-diskussionspunkt på Enhedslistens konference i januar. Det er forudsætningen for, at medlemmerne får mulighed for at kæmpe for kravene og får tillid til, at det nytter. Og det kan skabe grundlaget for en ny linje i fagforeningerne med perspektivet om en kæmpende og demokratisk fagbevægelse.

Derfor må venstrefløjen sammen med alle andre fagligt aktive blandt de offentligt ansatte allerede nu sætter OK-08 i centrum med forslag og krav:

- om vidtgående krav til løn og arbejdsforhold
- om demokratisk udvælgelse af kravene, så forbundslederne ikke tilpasser medlemmernes krav til »det realistiske«, dvs. det, der er realistisk at få igennem uden kamp
- om en demokratisk forberedelse af overenskomstsituationen med klubmøder, fagforeningsmedlemsmøder, åbne overenskomstudvalg for alle, der vil arbejde for en effektiv kamp for kravene
- om en aktiverende, engagerende og demokratisk organisering af

eventuelle overenskomststrejker med daglige møder for de ansatte og basisorganiserede blokader og demonstrationer

- om advarselstrejker, mens forhandlingerne foregår
- om fortsatte strejker i tilfælde af et meget sandsynligt regeringsindgreb
- om appel til arbejdere i den private sektor om solidaritetsstrejker,
- om at forbundsledelserne skal åbne strejkekasserne, både til advarselstrejker, officielle overenskomststrejker og til politiske strejker mod regeringsindgreb
- om valgte strejke- og aktionskomitéer og om landsdækkende møder.

Sådan en kamplinje eller dele af den vil kunne få opbakning langt ud over den organiserede venstrefløj, og det er på sådan et grundlag, at vi skal være med til at organisere oppositioner i fagforeninger og forbund, der kan præsentere et alternativ til den traditionelle socialdemokratiske linje fra forbundsledelserne.

Enhedslisten og SUF kan spille en stor rolle i udviklingen af sådan en kamplinje, og vi vil arbejde for, at Enhedslisten og SUF organiserer sin medlemmer i de relevante fagforeninger omkring sådan et arbejde.

7. Kampen for fristeder

70 millioner kroner har det kostet samfundet at fjerne 500 stenkastende autonome fra Helvede fra Jagtvej 69

”

Kravet om et brugerstyret sted, hvor unge i fællesskab kan eksperimentere kulturelt, socialt og politisk, er åbenlyst en sag, Enhedslisten og SUF skal bakke op om.

– fordi kommunen insisterede på at »løse« et politisk problem med politi. Til gengæld har den reaktionære kristne sekt Faderhuset tjent 12,5 millioner på at videresælge grunden, efter at have jævnet en af arbejderbevægelsens historiske bygninger med jorden. Alt sammen i den private ejendomsrets hellige navn.

Angrebet på Jagtvej 69 og alt, hvad det står for, er desværre blot et led i kæden af angreb på fristeder, som nægter at indordne sig under det etablerede samfunds normkrav, men i stedet insisterer på at nytænke mulighederne for det sociale og politiske rum.

Normaliseringen af Christiania er et andet meget synligt eksempel på en centralt styret ensretningsstrategi, den politiske hetz mod Det Fri Gymnasium et tredje eksempel. Retten til at organisere sig omkring alternativer til det etablerede samfund er under massiv beskydning, og uden en offensiv modstrategi vil vi også miste de endnu eksisterende frirum.

Nye kreative kræfter

Nedrivningen af Jagtvej 69 har affødt berettiget vrede. De gadekampe, der fulgte i kølvandet på rydningen af Jagtvej 69, var uorganiserede, spontane og for de flestes vedkommende uden strategiske overvejelser over forholdet mellem politiske mål og midler.

Det revolutionære potentiale i kampene blev hurtigt overskygget af kaos, hvor også nazier og bøvede baladetyper så deres snit til lidt gang i

gaden – uden nogen som helst politisk eller social sympati for miljøet omkring Jagtvej 69.

Politiet brugte situationen til at erklære undtagelsestilstand og få registreret så mange fra miljøet som muligt.

Men ud af asken fra Nørrebro-beboeres brændende biler, cykler og forretninger er sprunget en konstruktiv kraft, hvor nye generationer af aktivister for flere fristeder har fået plads. Hvor organisering og kollektive krav ses som et positivt, til en vis grad nødvendigt, element i kampen for nye ungdomshuse.

Inspireret af erfaringerne fra Heiligendamm samt miljø- og antikrigsbevægelser rundt omkring i Europa blev G13-aktionen i oktober organiseret i en åben og humoristisk ånd. Det var i stor udstrækning gennemskueligt, hvem der koordinerede de forskellige demonstrationsblokke, initiativet havde en offentlig hjemmeside, og politiet var blevet informeret om demonstrationsruten og adressen for husbesættelsen måneder i forvejen. Der var lagt op til ninja, gøgl og kollektiv beslutsomhed.

Resultatet var en af Danmarkshistoriens største civil ulydighedsaktioner, hvor tusinder af målrettede og konfrontative unge og ældre presede politiet til det yderste. Uden hverken vold eller hærværk – fra aktivisternes side.

Det lykkedes flere hundrede aktivister at forcere knipler, tåregas og pigtråd og indtage den udpegede

grund, og i syngende trods lod aktivisterne sig anholde, kollektivt.

Politiet var til grin og fremstod som uforholdsmæssigt voldelige og aggressive, og Ritt Bjerregaard blev presset til forhandlingsbordet, fordi folkestemningen var vendt til Ungdomshusbevægelsens fordel.

Dertil kommer, at tusinder af unge har fået deres ilddåb i organiseret civil ulydighed og i politirepression. Og modkultur-traditionen fra Jagtvej 69 er rykket et skridt nærmere organiseret handling og kollektive krav med det formål at få opbakning fra bredere dele af befolkningen.

Kravet om et brugerstyret sted, hvor unge i fællesskab kan eksperimentere kulturelt, socialt og politisk, er åbenlyst en sag, Enhedslisten og SUF skal bakke op om. Det har vi gjort hidtil, blandt andet ved at stille et nyt ungdomshus som ultimativt krav ved budgetforhandlingerne i Københavns Kommune og ved at forsvare bevægelsens legitimitet, også når dele af bevægelsen kammede over i illegitimt hærværk. Mange fra både Enhedslisten og SUF har deltaget og deltager aktivt som del af bevægelsen. Vi kan fortsat spille en afgørende rolle i opbygningen af en demokratisk, åben og progressiv kultur omkring nye Ungdomshuse i København – og alle andre steder, hvor behovet måtte opstå.

Feminisme for flere fristeder
Kampen for et nyt ungdomshus er også et kærkoment og konkret

samlende projekt for feminister på venstrefløjen. Under navnet Feministisk G13-aktion er grupper og enkeltpersoner fra den feministiske og aktivistiske venstrefløj gået sammen om at give den nye ungdomshusbevægelse en solid feministisk forankring.

Venstrefløjsfeminister har gennem det sidste år mødtes til folkekøkkener i Folkets Hus på tværs af grupperinger. Ud af miljøet omkring disse folkekøkkener voksede ideen om en feministisk aktionsgruppe i G13 initiativet.

Feministisk G13-aktion, også kendt som Gul Blok, var den bedst organiserede og politisk mest sammenhængende blok i G13-aktionen. Feministisk G13-aktion havde forinden produceret pixibøger og presseargumenter om behovet for flere feministiske fristeder, trænet demonstrationskæder, diskuteret mulige kollektive reaktioner på gas, knipler og kaos, og lagt planer for et kommende feministisk ungdomshus. Næsten hele Gul Blok var blandt de hundredvis af aktivister, det lykkedes at få ind på grunden.

Siden er Feministisk G13-aktion smeltet sammen med Feministisk Folkekøkken, der mødes én gang om måneden. Hundreder af uorganiserede feminister har fundet et kollektiv, og forskellige feministiske grupperinger har fundet sammen om et fælles projekt.

Den feministiske erfaring er vigtig

ig i den fortsatte kamp for flere progressive ungdomshuse i hele landet.

8. Efter valget

Efter små to år med demonstrationer og strejker, boykot og organisering samt en mere og mere regeringskritisk stemning var der gode betingelser for at vælte VK-regeringen. Det lykkedes ikke, og det var i sig selv et nederlag.

Men når vi ser nærmere på valgresultatet, var der også positive elementer, der skaber muligheder for at udvikle velfærdsbevægelsen, opbygge en styrke og udvikle den politiske bevidsthed frem mod et opgør med regeringen, som ikke behøver vente en valgperiode ude.

Et første og i sig selv ekstremt vigtigt resultat af valget var, at Enhedslisten blev i Folketinget. Det har stor betydning, at der eksisterer en klar antikapitalistisk stemme i det officielle politiske landskab og i medierne.

Bredere samfundsmæssigt set var valget udtryk for et markant politiske ryk til venstre i forhold til sidste valg:

- Regeringsblokken (V, C, O) gik tilbage: 5 mandater og 2,6%
- Liberalisterne (V, C, B og Y) gik endnu mere tilbage: 9 mandater og 3,9%
- Arbejderpartierne (A, F, Ø) gik markant frem: 8 mandater og 5,5%

- Styrkeforholdene inden for arbejderpartierne blev rykket til venstre med SF's vækst.

Denne venstrebevægelse afspejler de holdninger, der har udviklet sig i dele af befolkningen samtidig med og på grund af mobiliseringerne for velfærd og mod regeringens nyliberalisme.

Men hvorfor kom denne venstrebevægelse SF til gode og ikke Enhedslisten?

Hundredetusinder af mennesker er de seneste par år begyndt at forholde sig kritisk til Fogh-regeringens politik og til konsekvenserne af den snigende liberalisering, der undergraver velfærden. Af dem har rigtig mange været involveret i udenomsparlamentariske aktiviteter.

Men det er de ikke blevet hverken revolutionære eller antikapitalister af. Det er en begyndende politisk udvikling, og den første fase er, at man tilslutter sig et parti, der mere markant – men stadig inden for systemets rammer – kræver bedre velfærd. Det har traditionelt været Socialdemokraternes rolle. Med deres opprioritering af velfærdstemaerne er det til dels stadig Socialdemokraterne, men det er i endnu høj grad SF.

SF er den nærmeste og mest oplagte mulighed for den, der har mistet tilliden til de Radikales humanisme og til Socialdemokraternes vilje til at forsvare velfærden. SF udtrykker den mest udbredte politiske holdning i velfærdsbevægelsen.

”

Hundredetusinder af mennesker er de seneste par år begyndt at forholde sig kritisk til Fogh-regeringens politik og til konsekvenserne af den snigende liberalisering, der undergraver velfærden.

Enhedslisten kan overbevise ti her, 500 der og måske 2.000 et tredje sted, om, at det er nødvendigt med mere radikale løsninger og med udenomsparlamentarisk aktivitet ved at fortælle, forklare og argumentere. Men lige som der skulle en begyndende velfærdsmobilisering til for at skabe dette valgs venstreryk, skal der mere omfattende og mere organiserede bevægelser til, før store samfundsgrupper rykker endnu længere til venstre – til Enhedslisten.

Så det må vi arbejde videre på. Og der er faktisk rigeligt at tage fat på i den kommende tid. Normalt er det svært at mobilisere til kamp mod en nyvalgt regering. Opfattelsen hos de fleste er, at et nyvalgt folketingsflertal har ret til at arbejde i en periode, og at det vil være udemokratisk at forsøge at vælte den gennem udenomsparlamentarisk pres.

Ved valget har Fogh fået den formelle parlamentariske magt til at gennemføre, hvad han vil, men på fire afgørende punkter kan han næppe overbevise mange om, at han har et demokratisk mandat til det.

Disse åbninger giver Enhedslisten og SUF nogle muligheder og pålægger os et stort ansvar:

- For det første måtte han midt under valgkampen love, at han ikke vil straffe de kommuner, der har holdt et højere udgiftsniveau og derfor hævet skatterne mere, end de havde fået lov til. Det var i sig selv en stor sejr for velfærdsbe-

vægelsen. Samtidig kan det være et afsæt for mobiliseringer mod nedskæringer i de kommuner, der overholdt de statslige rammer. Her kan man kræve at kommunalbestyrelsen, at den bryder rammerne – med det ekstra argument, at regeringen ikke griber ind.

- For det andet indrømmede regeringspartierne på intet tidspunkt, at de vil gribe ind i overenskomstforhandlingerne for at bremse en overenskomststrejke blandt de offentligt ansatte. Det har de højst sandsynligt i tankerne, men Fogh kan ikke hævde, at det var det, han gik til valg på.
- Og det samme gælder det tredje punkt, folkeafstemningen om EU-traktaten. Modstanderne af folkeafstemninger om EU-traktater forklarer altid, at EU-politikken ikke er egnet til at blive afgjort ved en folkeafstemning med et Ja eller et Nej. De mener, at det skal integreres i den danske politiske diskussion. Men ingen af de EU-venlige partier forsøgte at inddrage EU i valgkampen. Hverken Fogh eller nogen anden har fået mandat til at godkende EU-traktaten uden en folkeafstemning.
- For det fjerde skabte regeringspartiernes påtagede interesse for klimaspørgsmålet en åbning for opbygningen af en bred og aktiv bevægelse for at lægge pres på klimatopmødet i 2009. Med alle de løfter på området, som regerings-

partierne præsterede under valgkampen, kan en mobilisering i hvert fald begynde med at kræve, at regeringen lever op til sine valgløfter.

9. Europæisk Socialt Forum

I efteråret 2008 er Malmø vært for Europæisk Socialt Forum. På grund af placeringen vil det også være muligt at gøre det til en dansk begivenhed. Vi har en enestående lejlighed til:

1) at samle de faktiske sociale bevægelser i Danmark og lade dem inspirere af tilsvarende europæiske bevægelser og

2) markere elementer af et samfundsmæssigt og ideologisk alternativ til nyliberalismen og kapitalismen.

ESF 2008 har en særlig mulighed for at rodfæste socialforum-bevægelsen i Danmark. Det skyldes, at vi netop nu faktisk har bevægelser og ikke kun kritiske, radikale og socialistiske grupper, der kan mødes. Men det kræver, at der gøres en særlig indsats for, at ESF 2008 bliver interessant og relevant for fagligt aktive, fagforeninger, brugergrupper og andre dele af velfærdsbevægelsen.

Samtidig giver ESF2008 en mulighed for at udvikle at sætte en systemkritisk klimabevægelse på dagsordenen i Danmark – et punkt, hvor mange europæiske lande er længere

end i Danmark, men samtidig et område, hvor alle erkender nødvendigheden af globale svar.

Vi vil arbejde for, at SUF og Enhedslisten:

- bidrager organisatorisk til ESF-mødet
- mobiliserer til ESF-mødet
- især arbejder på at sikre deltagelse fra de grupper og organisationer, som har været eller på vej ind i mobiliseringer for velfærd eller mod dele af det nyliberalistiske projekt
- tager initiativer til, at ESF-mødet bliver brugt til at styrke koordineringen af velfærdsbevægelsen i Danmark, indbyrdes og sammen med lignende bevægelser i andre lande
- tager initiativer til, at ESF-mødet bliver brugt til at opbygge en bred bevægelse for klare og vidtgående krav til Klimatopmødet i Danmark 2009
- bidrager til, at der på ESF-mødet også diskuteres samfundsmæssige alternativer til nyliberalismen og strategier for vejen dertil – og at SUF og Enhedslisten præsenterer sine egne bud i dialog med andre strømninger
- arbejder for en gennemskuelig demokratisk arbejdsform og beslutningsmåde, der både inddrager aktivister og tager højde for, at nogle organisationer repræsenterer mange mennesker. Det er ikke muligt at definere en bestemt og sikker demokratisk struktur, men

det er altafgørende, at det bliver gennemskueligt for alle, hvad der foregår.

- arbejder for, at der gennemføres en internationalistisk demonstration i forbindelse med ESF i enten Malmø eller København
- bruger ESF som en anledning til at skabe kontakter til andre revolutionære og socialistiske organisationer.

10. Opsummering

Der foregår mange aktiviteter i bevægelser og på venstrefløjen, og Enhedslisten og SUF har mange opgaver, der skal løses.

Efter vores opfattelse er de vigtigste i den kommende periode:

- At forberede os på at kæmpe mod en ny krig i Iran, herunder som en særlig opgave at opbygge et solidaritetsarbejde med progressive og socialistiske kræfter i landet.
- At påbegynde arbejdet med at opbygge en bred bevægelse, der stiller konkrete og vidtgående krav til klimatopmødet i Danmark i 2009.
- At bidrage til en bred demokratisk kampagne for en folkeafstemning om EU-traktaten og derefter en social, solidarisk og bæredygtig kampagne for et Nej.
- At bidrage til mobiliseringer mod den snigende nyliberalisme og for velfærd i kommuner, regioner og på landsplan.
- At bidrage til opbygningen af en

demokratisk kæmpende fagforeningsbevægelse for vidtgående krav til overenskomst 2008 og bruge dette som grundlag for et videre organiseringsarbejde for politisk fornyelse af fagbevægelsen.

- At bidrage til en demokratisk, feministisk og aktivistisk ungdomsbevægelse mod ensretning og for fristeder
- At bringe VKO i mindretal ved næste valg samt at sikre den stærkest mulige antikapitalistiske opposition i Folketinget.
- At medvirke til, at ESF 2008 bliver en samlingssted for bevægelser og en manifestering af en anden vej for samfundet end nyliberalismen.
- At styrke den politisk-ideologiske kamp mod nyliberalisme, reformisme og reaktionær fundamentalisme og præsentere det socialistiske projekt som alternativet.

Det skrev vi for 25 år siden

»Regeringen kan tvinges i knæ«

Det stod der med store bogstaver hen over forsiden af KLASSEKAMPEN den 13. januar 1983. Anledningen var en optrapning af den månedlange havnearbejderstrejke. Schlüter-regeringen ville gennemføre en forringelse af dagpengene, der ville ramme løsarbejdere, både havnearbejdere og andre grupper hårdt. Strejkerne og blokaderne fik ikke stoppet regeringen, til trods for en til tider voldsom kamp. F.eks. mistede en havnearbejder livet under en blokade, fordi en lastbil kom for tæt på. Konflikten fik også et langt efterspil med politiets og anklagemyndighedens forsøg på at knække en af arbejderne talsmænd, Karl Jørgensen.

Den lov skal tages af bordet. Intet mindre kan gøre det. Det har også fiskeindustriens arbejdere nu gjort klart – lige så klart som havnearbejderne.

De gav regeringen en frist på 48 timer: Inden mandag morgen skal loven være fjernet, sagde tillidsfolk for specialarbejdere og kvindelige arbejdere i fiskeindustrien.

Regeringen fjernede ikke loven. Så mandag og tirsdag gik et par tu-

sinde arbejdere i fiskeindustrien i 14 byer med i strejken mod nedsættelsen af arbejdsløshedsdagpenge for arbejdere, der i en uge har nogle timers arbejde.

I Rønne, Skagen, Esbjerg, Stubbe-købing, Hanstholm, Glyngøre, Nibe, Frederikshavn, Fredericia, Nykøbing F., Neksø, Hasle, Allinge og Grenå har fiskeindustri-arbejderne sluttet sig til havnearbejdernes månedlange strejke.

Enkelte steder har lastvognschauffører og lager- og pakhushavnearbejderne nedlagt arbejdet.

Havnearbejderne forsøger at lave effektive blokader af over 30 havne – for at gøre kampen følelig og kort. Arbejdsgiverne og deres regering bruger i stor stil politi og retsvæsen mod havnearbejderne.

Mandag trak en politibetjent en pistol mod blokadevagter i Åbenrå. En snes havnearbejdere har været

anholdt af politiet og vil blive slæbt for retten for deres forsøg på at blokere havnene.

Også internationalt forstærker havnearbejderne kampen. Lørdag blev der holdt et internationalt havnearbejdermøde i Århus. Støtten er nu særlig udbredt i Sverige, Storbritannien, Spanien.

Månedssbladet

SOCIALISTISK INFORMATION udgives af Socialistisk Arbejderparti (SAP) – dansk sektion af Fjerde Internationale

BLIV MEDLEM AF SAP!

Socialistisk Arbejderparti – SAP – er en revolutionær socialistisk organisation.

Vi arbejder som en del af Enhedslisten og SUF på at opbygge og styrke disse organisationer. Målet er at skabe et aktivt handlende parti og ditto ungdomsorganisation, der bidrager med handlingsforslag og politiske perspektiver til de aktuelle sociale mobiliseringer og ved en egentlig samfundsomvæltning.

SAP er også den danske afdeling af Fjerde Internationale, en global organisation for revolutionære socialister.

Læs mere på www.sap-fi.dk
Vær med i arbejdet
– bliv medlem af SAP –
Kontakt os på: sap@sap-fi.dk

Socialistisk Påskeseminar 2008

Rød og inspirerende påskeferie for hele familien

Socialistisk Påskeseminar er stedet,
hvor politik og hyggeligt samvær med venner og familie
smelter sammen i en højere enhed.

På Socialistisk Påskeseminar er der foredrag, hvor du kan lytte og blive klogere men også stille spørgsmål og komme med indvendinger. Der er workshops med kortere introduktioner, hvor alle sammen kan udvikle nye ideer og forberede aktiviteter. Der er venstrefløjsdebatter, hvor synspunkter konfronteres. Nogle gange gnistrer det, andre gange er det mere fordrageligt, men altid med et fælles mål at udvikle synspunkterne.

På påskeseminarer er også masser af plads til at udfolde sig i den omliggende natur med og uden bold. Man kan mødes over et kortspil, udvikle investeringsevnerne i Matador, udstille

sin uforlignelige paratviden med Trivial Pursuit eller udfolde sine kreative evner i sang og teater. Hvis man da ikke bare vil møde nye og gamle venner over en kop kaffe eller øl og en snak.

Lørdag aften slutter vi seminaret af med en flot og festlig påskemiddag inkl. topunderholdning til kaffen.

Socialistisk Påskeseminar bliver i år afholdt for 16. gang. Vi skal være på en skole i naturskønne omgivelser i det nordsjællandske. Program og praktiske oplysninger følger i næste nummer af Socialistisk Information og på SAP's hjemmeside www.sap-fi.dk.

**Vil du allerede nu sikre dig en plads på seminaret,
så kontakt Socialistisk Arbejderparti. Send en e-mail til: sap@sap-fi.dk**

Vi ses i påsken!

